

Απέναντι στο θεσμό του Σχολείου

ΤΙ ΕΠΙΔΙΩΚΟΥΜΕ στο σχολείο.

Κάθε υπουργείο παιδείας, σ' οποιαδήποτε χώρα, καθορίζει την ύπαρξή του από την «επιθυμία» να βγάλει τη χώρα από την εκπαιδευτική κρίση. Κάθε φορά λοιπόν παρουσιάζονται διάφορα νομοσχέδια καθυστερημένα ή εκσυγχρονισμένα, που εφαρμόζονται, αποτυγχάνουν και αρχίζει πάλι η ίδια διαδικασία. Όλο το πολιτικό τσούρμο κάθε φορά προσδιορίζει τη φύση και το χαρακτήρα του μαθητικού κινήματος, βγάζοντας τα αναγκαία συμπεράσματα και αιτήματα πάλης. Μετά από όλα αυτά το καινούριο νομοσχέδιο παίρνει υπ' όψιν τις προτάσεις των ενδιαφερομένων, προτείνοντας την κοινή θέληση όλων. Με άλλα λόγια οι κάθε είδους πολιτικοί μηχανισμοί περιμένουν το λόγο της εξουσίας για ν' απαντήσουν.

Εκδημοκρατισμός, αλλαγή, εκσυγχρονισμός, προγραμματισμός, κόκκινο σχολείο. Αυτές οι κούφιες φράσεις περικλείουν την ουσία, δηλαδή την ΑΠΟΔΟΧΗ του θεσμού του σχολείου. Από εκεί και πέρα οι διαφωνίες είναι σε επίπεδο δομής, χαρακτήρα, φύσης, χρώματος, ποσότητας κτιριακών εγκαταστάσεων κ.λπ. Η λογική αυτή είναι βέβαια γνώριμη στους αναρχικούς και την ονομάζουν —χωρίς ισοπεδωτικές τάσεις— ΚΡΑΤΙΚΗ ΛΟΓΙΚΗ.

Οι αναρχικοί βέβαια δεν μπορούν να περιμένουν το λόγο του κράτους. Η ανεξαρτησία μας από το κράτος είναι δοσμένη. Σε μας έγκειται να εφαρμόσουμε την ανεξαρτησία μας στην μεθοδολογία της κοινωνικής παρέμβασης. Ανεξαρτησία σημαίνει την εφαρμογή των αρχών, σ' οποιοδήποτε θεσμό παρεμβαίνουμε. Αυτό σημαίνει ότι η λογική μας προτείνει τις θέσεις μας ανεξάρτητα από ουσιαστικοποίηση του σχολικού θεσμού. Γι' αυτό κάθε νομοσχέδιο που προτείνεται από το κράτος βρίσκεται ήδη αντιμέτωπο με το σχέδιο ανατροπής του σχολείου από τους αναρχικούς.

Εφ' όσον συγκρότηση των αναρχικών σημαίνει την ενότητά τους γύρω από την θέληση για Γενικευμένη Αυτοδιεύθυνση, δεν μπορεί παρά να σημαίνει το ίδιο όταν βρίσκονται αντιμέτωποι με το σχολικό θεσμό.

ΝΑ ΛΟΙΠΟΝ, ΤΙ ΛΕΜΕ ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΟΤΑΝ ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΙ ΣΤΟ ΘΕΣΜΟ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ.

Σκοπός του σχολείου είναι η εμπέδωση γνώσεων για την παραγωγή ανθρώπων που θα επανδρώσουν το μηχανισμό της κοινωνίας σε όλα της τα επίπεδα, παραγωγική διαδικασία, πνευματική εξουσία, στρατιωτική κ.λπ. Γι' αυτό ακριβώς το λόγο, το σχολείο είναι αντανάκλαση του ταξικού χαρακτήρα της κοινωνίας. Ο ταξικός πολιτισμός αξιώνει την επιλογή και το διαχωρισμό σε αφεντικά και δούλους, σε καλούς και κακούς. Η επιλογή του πολιτισμού μας στηρίζεται στη προσφορά του καθενός στο σύστημα. Οι έννοιες καλός και κακός, εκλαμβάνονται κάθε φορά από τις ανάγκες της ταξικής κοινωνίας. Βασική της όμως επιδίωξη είναι ο διαχωρισμός και η επιλογή. Όποιος προσφέρει αμοίβεται. Συγκεκριμένα φαίνεται πιο ανάγλυφα στις σχολικές αίθουσες. Η περισσότερο εμπέδωση —που προϋποθέτει ατομική θυσία— κενών γνώσεων ή χρήσιμων για το σύστημα ανταλλάσσεται. Το ανταλλακτικό νόμισμα αυτής της ατομικής θυσίας είναι ο ΒΑΘΜΟΣ.

Ο βαθμός έρχεται να επικυρώσει αυτό που σ' όλη την κοινωνία συμβαίνει. Ανταλλαγή του κόστους της παρεχόμενης υπηρεσίας —στη περίπτωση μας μάθηση— με κάποιο αντίτιμο —στη περίπτωση μας βαθμό— ανάλογα βέβαια με το κόστος που σπατάλησες γι' αυτό. Γι' αυτό ο βαθμός δεν είναι πάντα «καλώς». Γενίκευση λοιπόν του διαχωρισμού και στη βαθμολογία (κακώς - μετρίως - καλώς - λίαν καλώς). Αυτό αρχίζει από τότε που νοιώθουμε τον εαυτό μας μέχρι που τελειώνουμε το σχολείο (Δημοτικό - Γυμνάσιο). Βέβαια ο βαθμός είναι πρόφαση της επιλογής και διαλογής που γίνεται. Η εντατικοποίηση, εκφρασμένη με τις εξετάσεις, έρχεται να κάνει έγκυρο και στο γραπτό λόγο αυτό που όλη τη χρονιά συμβαίνει.

Εμείς, οι αναρχικοί, δεν δίνουμε σε κανέναν το δικαίωμα να διαλέγει και να επιλέγει ανθρώπους. Η ανθρώπινη ζωή δεν είναι ούτε εμπόρευμα για να κοστίζει βαθμούς ούτε είναι εκτεθειμένη σε χρησιμότητες έξω από τη χρήση της ζωής.

Να γιατί λέμε:

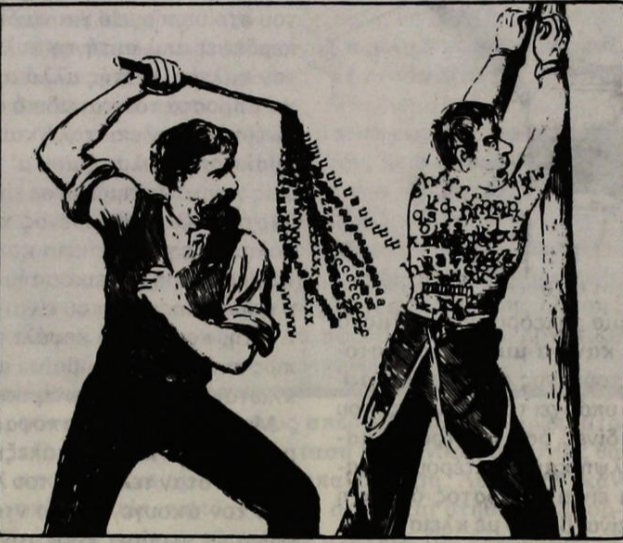
- 1) ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ
- 2) ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ
- 3) ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΗ ΑΠΟ ΧΡΟΝΙΑ ΣΕ ΧΡΟΝΙΑ

Ας μη μας παραπλανούν οι διακηρύξεις των ειδικών της εξουσίας για εκσυγχρονισμό του εξεταστικού συστή-

ματος. Ξέρουμε, πως δεν πρόκειται για τίποτε άλλο από τον εκσυγχρονισμό και την βελτίωση της καταπίεσης.

Η λειτουργία του σχολείου εκτός από την εμπέδωση κατευθυνόμενων γνώσεων, θέλει να εμπέδωσε διάφορους κοινωνικούς ρόλους. Η εμπέδωση αυτών των κοινωνικών ρόλων, είναι προϊόν των κοινωνικών σχέσεων που επικρατούν στη μικροκοινωνία του σχολείου. Οι ρόλοι αυτοί έχουν την έννοια της αφαίρεσης του ζωντανού ανθρώπινου στοιχείου και την λειτουργία των πρότυπων χαρακτηριστικών. Ο ρόλος του άριστου μαθητή εκλαμβάνεται αφαιρώντας την ανθρώπινη υπόσταση που κρύβεται πίσω του. Εδώ ακριβώς πλασσάρεται η έννοια του ανταγωνισμού. Η βαρβαρότητα και ο ανταγωνισμός είναι οι προϋποθέσεις του διαχωρισμού των ανθρώπων.

Ο ουσιαστικότερος ρόλος που επιβάλλει η σημερινή κοινωνία είναι ο ρόλος του παθητικού δέκτη. Στην περίπτωση μας αυτό το αναλαμβάνει η μαθητική ιδιότητα. Να ακούει και να συσσωρεύει γνώσεις δοσμένες από μηχανισμούς έξω απ' αυτόν.

Άλλο στοιχείο αυτού του ρόλου είναι η επαναληπτική λειτουργία σαν μαθητής. Η καθημερινή παρουσία στις σχολικές αίθουσες και η πολύωρη παραμονή σ' αυτές. Συνδυασμένη η καθημερινή παρουσία με το φόβο της εξέτασης, της βαθμολογίας δημιουργούν μια ανάνηψη στάση ζωής, άγχους και συνεχούς αδιεξόδου.

Αυτοί που θέλουν τον μαθητή φοβισμένο, αγχωτικό, «χαμένο» και διαχωρισμένο έχουν θεσμοποιήσει την υποχρεωτική παρουσία και μάλιστα όριο απουσιών. Γνωρίζουν βέβαια οι νομοθέτες ότι μιας μέρας «κοπάνα», ισοδυναμεί με μια μέρα απόλαυσης. Γνωρίζουν τον καταναγκασμό του σχολείου γι' αυτό και θεσμοποίησαν την υποχρεωτική παρουσία και το όριο απουσιών.

Επειδή οι αναρχικοί οραματίζονται μια κοινωνία όπου θανατώνεται κάθε νεκρό στοιχείο του ανθρώπου, επειδή θέλουμε το ανθρώπινο γένος ενωμένο, επειδή η αναδίπλωση του ζωντανού και η γεύση του ανοκτού δεν μας επιτρέπει να ξαναγυρίσουμε στις μίζερες ιδιότητες και ρόλους του μαθητή και επειδή, επίσης, πιστεύουμε στην χωρίς όρια απόλαυση της ζωής, γι' αυτό προτείνουμε:

3) ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΥΣΙΩΝ

4) ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Η ομαλή λειτουργία του σχολείου δεν στηρίζεται μόνο στην αποδοχή των ρόλων, δηλαδή στη συναίνεση των ανθρώπων που συμμετέχουν, αλλά στην βία και στο καταναγκασμό που επικυρώνεται με νόμους και όρους συμμετοχής.

Η βία αυτή εκφράζεται με ένα πλαίσιο κανόνων συμπεριφοράς για την επιβολή της ΤΑΞΗΣ. Αυτό στο σχολείο πλασσάρεται με την έννοια «καθήκοντα και υποχρεώσεις του μαθητή». Ο κάθε φορά «Δωδεκάλογος του μαθητή» δεν είναι τίποτε άλλο από κανονισμούς που δείχνουν την ηθική και τις ιδέες αυτών που τους δημιούργησαν. Φανερό βέβαια είναι ότι οι κανονισμοί δεν στηρίζονται στην αμοιβαία συμφωνία των μαθητών, αλλά έρχονται απ' έξω —υπουργείο παιδείας— και επιβάλλονται. Οι κανονισμοί υπάρχουν για να τιμωρούν αυτούς, που για διάφορους λόγους παρεκκλίνουν.

Αυτό που στην κοινωνία είναι γνωστό σα φόβος καταστολής πλαισιωμένος από φυλακές, αστυνομούς και στρατό, στο σχολείο διοχετεύεται με την τιμωρία. Διαγωγή, αποβολή —μερική ή ολική—, να μερικές επιπτώσεις παρέκλισης των κανονισμών. Σκοπός του φόβου που πλασσάρεται μ' αυτόν τον τρόπο είναι η ενσωμάτωση και χειραγώγηση των μαθητών, προετοιμάζοντάς τους για την κοινωνία της ιεραρχίας και υποτέλειας.

Αυτή είναι η γενικότερη λογική της εξουσίας. Τώρα ειδικότερα ανά καιρούς παρουσιάζονται διάφορα «προ-

δευτικά» νομοσχέδια, επειδή φθείρονται οι παλαιότερες μορφές καταστολής. Εκσυγχρονισμός στο σύστημα τιμωρίας σημαίνει αλλαγή στον τρόπο καταστολής και όχι κατάργηση της καταστολής.

Κλασσικό παράδειγμα είναι τα πρόσφατα πειθαρχικά συμβούλια, στα οποία απεικονίζεται τέλεια ο τρόπος λειτουργίας των δικαστηρίων. Ο «κακός» μαθητής στη μέση και γύρω του οι καθηγητές. Το γελοίο στην υπόθεση είναι ότι πέρνει μέρος το προεδρείο του 15μελους το οποίο «αντιπροσωπεύει στους μαθητές». Το γελοίο τελικά είναι ότι η συμμετοχή των μαθητών σ' αυτά τα δικαστήρια είναι τυπική. Σκοπός κάθε εξουσίας, γι' αυτό και του σχολείου, είναι η ενοχοποίηση καθενός που αρχίζει να αμφισβητεί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αυτό που συμβαίνει στο σχολείο. Σκοπός κάθε εξουσίας είναι η αποδοχή της τιμωρίας απ' αυτούς που η διαμαρτυρία τους ενοχλεί την ΤΑΞΗ.

Δεν μας ξεγέλανε τα χρυσωμένα χάπια της καταστολής. Ούτε είμαστε διατεθειμένοι να δικαζόμαστε με όρους και νόμους που εμείς δεν δημιουργήσαμε. Στόχος είναι μία κοινωνία αυτόνομη, όπου η δημιουργία «νόμων» θα είναι δική μας υπόθεση. Όπου η εναρμόνιση της κοινωνίας θα στηρίζεται στην αμοιβαία συμφωνία των ανθρώπων, κατοχυρώνοντας το κάθε ξεχωριστό άτομο.

Αρνούμαστε να πάρουμε στα χέρια μας την καταστολή των εαυτών μας.

Αρνούμαστε να γίνουμε «κατηγορούμενοι» και «κατήγοροι» σε προκατασκευασμένους κανονισμούς και επειδή αυτό που κατοχυρώνει και εναρμονίζει τους ανθρώπους είναι ο ίδιος ο λόγος γι' αυτό ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ:

5) Την κατάργηση κάθε διατάγματος και κανονισμού που αποσκοπεί στην ταπείνωση, τον καταναγκασμό και την ισοπέδωση.

6) Την κατάργηση διατάξεων περί διαγωγής και αποβολών που σκοπό έχουν την καταστολή όσων αμφισβητούν τη μίζερα της σχολικής πραγματικότητας.

Η συγκρότηση αυτών που ζητάμε ενώνεται με τις γενικότερες επιδιώξεις, οι οποίες συνοψίζονται στην κατάργηση του κράτους και την εγκαθίδρυση της κοινωνίας δίχως κυβέρνηση. Μόνο έτσι θα μπορέσουμε να κατανοήσουμε τις τωρινές μας απαιτήσεις σαν αναρχικοί αντιμέτωποι με το σχολείο. Γι' αυτό η κατάκτηση ορισμένων θέσεων μέσα στο σχολείο θα δώσει υλική πρόβαση στις ιδέες μας και θα δημιουργήσει προϋποθέσεις λειτουργίας των αναρχικών ιδεών. Τότε μόνο θα μπορούμε να λέμε ότι θίξαμε συνολικά το θεσμό του σχολείου. Αυτό σημαίνει άρνηση να περιθωριοποιηθούμε. Η κοινωνική μας παρέμβαση προϋποθέτει τη διεύρυνση της ελευθερίας σ' όλα τα επίπεδα. Όταν λοιπόν στόχος του σχολείου είναι η μονόπλευρη πληροφόρηση για το τι συμβαίνει στην κοινωνία, εμείς αμέσως απαντάμε:

7) Ελευθερή διακίνηση των ιδεών μέσα στο σχολείο.

8) Την ελεύθερη πληροφόρηση για οποιοδήποτε θέμα και με οποιοδήποτε τρόπο.

9) Τη διοργάνωση συγκεντρώσεων με οποιοδήποτε θέμα.

Λέμε πιο πάνω ότι ο στόχος της Γενικευμένης Αυτοδιεύθυνσης είναι αυτός που ενοποιεί τα αιτήματά μας. Συγχρόνως όμως αυτός ο στόχος απαντά στα ιεραρχικά πρότυπα της κοινωνίας.

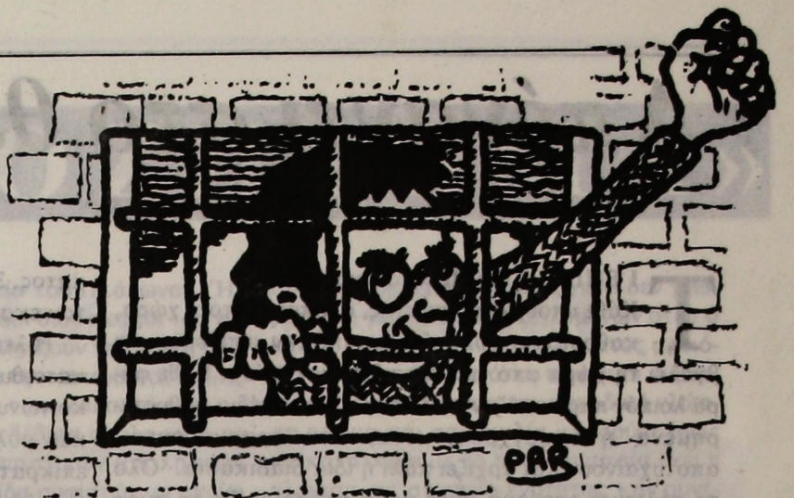
Η εδώ και τώρα λειτουργία αυτού του στόχου είναι απ' ενός μεν απάντηση σε κάθε δομή των θεσμών της εξουσίας, απ' ετέρου δε συμβολή στη συγκρότηση μιας τακτικής μεθόδου για την πραγμάτωση των επιθυμιών μας. Γι' αυτό κυρίαρχη τακτική μας είναι η εφαρμογή σε κάθε βήμα της Γενικευμένης Αυτοδιεύθυνσης. Να γιατί λέμε ότι η πάλη μας διέπεται από την ανεξάρτητη λογική των ιδεών μας.

Πρόσφατα παρουσιάστηκε από το υπουργείο παιδείας ο κανονισμός των μαθητικών κοινοτήτων. Διαισθανθήκαμε ότι οι μαθητικές κοινότητες θάταν προσανατολισμένες στις επιλογές του υπουργείου. Η αδιαφορία των μαθητών γι' αυτές είναι δικαιολογημένες διότι οι μαθητές δεν είναι διατεθειμένοι να σκουπίζουν σκάλες, να φτιάχνουν τα σπασμένα τζάμια, να φυτεύουν δένδρα, να

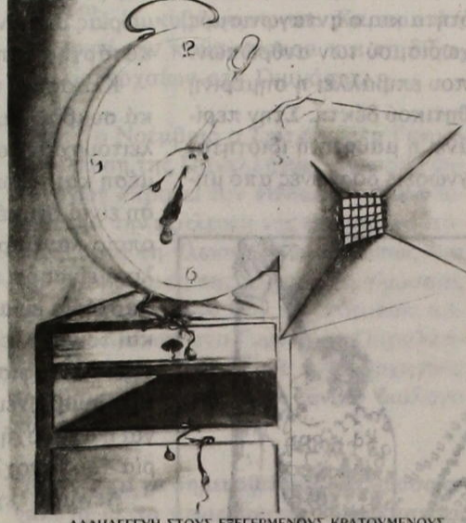
Τα γεγονότα πριν την εξέγερση

και ο βασανιστής στρατοπεδάρχης Κόλλας.

ΝΤΑΧΑΟΥ: Γράμμα του Παν. Γαγλία, κρατούμενου

ΕΞΕΓΕΡΣΗ
ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ: 5-2-1987 ΗΤΑΝ Η ΑΡΧΗ
ΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ
ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

Κάπως ακριβώς έτσι έχουνε τα πράγματα μέσα στο ΝΤΑΧΑΟΥ της Κέρκυρας, και που ασφαλώς υπάρχουν και χειρότερα.

Κατ' αρχάς ο κάθε εισερχόμενος στο ΝΤΑΧΑΟΥ είτε πρόκειται για νέος ή παλιός πού φθάνει, τον περιμένουν πίσω απ' την εξωτερική πόρτα της φυλακής σ' ένα στενό διάδρομο καμιά εικοσαριά διακεκριμένοι ροπαλοφόροι και του κάνουν τη σχετική υποδοχή. Εξειλετιστική σωματική έρευνα πόλεμος ψυχολογικός προκειμένου να του σπάσουν το ηθικό ενώ στη συνέχεια του παίρναντα ρούχα που φοράγε και του δίνουν από ένα γλιδιασμένο απ' τη βρώμα παντελόνι και σακάκι και αφού του ρίξουν μερικές μπουνιές και κλωτσιές για να καταλάβει στην τελική που βρίσκεται τον πετάνε χωρίς χρονοτριβές και νοθουσίες επάνω σ' ένα μουχλιασμένο στρώμα και για σκεπάσματα τρεις γεμάτο σκόνης και βρωμιές κουβέρτες μέσα στα εξωτερικά πειθαρχεία και ασφαλώς χωρίς παπούτσια. Τα εξωτερικά πειθαρχεία είναι οχτώ δηλαδή κελιά και μια καθήλωση· εκεί μέσα δεν υπάρχει σχεδόν φωτισμός ή τουλάχιστον λίγο φρέσκο αέρας για να μπορεί ο κρατούμενος έστω λιγάκι ν' αναπνεύσει, υπάρχει ελάχιστος αέρας και αυτός έρχεται βαρύν μέσα απ' τα ίδια τα πειθαρχεία και ασφαλώς φθάνει στα πνευμόνια του κρατούμενου από το φίλστρινι της πόρτας του.

Εκεί μέσα ο κρατούμενος παραμένει το περισσότερο μέχρι πέντε ημέρες ενώ όσο καιρό παραμένει ο ψυχολογικός πόλεμος απ' τους ροπαλοφόρους είναι ανυπόφορος κι πάει σύννεφο. Του πετάνε μια καρβάνα που σ' αυτή πιο πριν ή ημερών έχουν κατουρήσει ή ακόμη χέσει ή που βάζει φαγητό, που ούτε και τα γατιά δεν τα ζύγωναν, και του λέει να το φας...». Στη διάρκεια που ο κρατούμενος που θα είναι εκεί μέσα φέρει διάφορες αντιρρήσεις, τον αρχίζουν στο φτερό που λέμε στο ξύλο και στη συνέχεια του κάνουν τα γλυκά ματάκια - ώστε να ξεχάσει τελείως ότι έγινε ή δεν έγινε».

Τέλος ο κρατούμενος αφού τελειώσει αυτή τη μικρή υποδοχή του ξανακάνουν εξειλετιστική σωματική έρευνα και στη συνέχεια αφού του παίρνουν τα ρούχα του πειθαρχείου του δίνουν τα δικά του και αρχίζουν τη δεύτερη έρευνα στα μπαγάζια του. Τα αδειάζουν κάτω σ' ένα όλο σκόνη και βρώμα πάτωμα και διαλέγουν ποιά πρέπει να του δώσουν και ποιά πρέπει να πάνε για την αποθήκη. Επί το πλείστον του δίνουν μόνο λίγα απαραίτητα ρούχα ενώ τα υπόλοιπα όλα απαγορεύονται είτε πρόκειται για βιβλία ή είτε πρόκειται για το καλό του στην τελική - με λίγα λόγια σου δίνουν αυτά που αυτοί θέλουν με το έτσι θέλουν ανεξαρτήτως αν πρόκειται έστω και για μηδαμινό πράγμα ή αντικείμενο και στη συνέχεια του πάει στο δεύτερο κελί ενώ τα μπαγάζια του για την αποθήκη.

Το δεύτερο κελί δεν έχει καμιά ιδιαίτερη διαφορά με του πειθαρχείου είναι σχεδόν - παρόμοιο με τη μόνη όμως διαφορά ότι αντί να κοιμάται όπως κοιμόταν ο κρατούμενος στο τιμωμένο πάτωμα τώρα κοιμάται σε τιμωμένο κρεβάτι, ένας της κακιάς ώρας λουτροκαμπινές και ένα καλοριφέρ που για να ζεστάνει το κελί χρειάζεται να είναι αναμένο στο φουλ και όλο το εικοσιτετράωρο διαφορετικά το κελί μοιάζει χειρότερο και από ένα τάφο - ψυγείο. Εκεί ο κρατούμενος κοιμάται και δεν κάνει τίποτε άλλο γιατί δεν υπάρχει τίποτε άλλο· βιβλία δεν υπάρχουν παρά μόνο τα αστυνομικά της τσέπης (ΒΙΠΕΡ). Είδη αθλητισμού και χώροι δεν υπάρχουν

ούτε ας πούμε μια τηλεόραση παρά μόνο αν έχει φυσικά κανένα μικρό τρανζιστοράκι. Αν ο κρατούμενος αρρωστήσει απ' ενός μεν ότι δεν υπάρχει τόσο γιατρός, που μόνο ασπιρίνη δίνει, όσο η ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και απ' ετέρου αν παρά επιμένει ότι είναι άρρωστος όποια η ώρα νάναι είτε είναι βράδυ με κλειστή στη φυλακή η είτε όχι, οι ροπαλοφόροι θα τον πάρουν ανεξάρτητα την ώρα και θα του ανοίξουν το κελί και αφού τον ξυλοφορτώσουν απ' ευθείας στα εξωτερικά πειθαρχεία. Φτάνει η ώρα του φαγητού πηγαίνει ο κρατούμενος να πάρει και όταν το παίρνει διαλέγει δυο δρόμους. Ο ένας είναι να το πετάξει στη βούτα με τα σκουπίδια και να ηουχάσει ή σε τελική ανάλυση να το φάει και στη συνέχεια να υποφέρει απ' το στομάχι του μιας και δεν υπάρχουν υλικά παρά μόνο υλικά που φτιάχνουν το τιμωμένο, γιαυτό και όταν ο κρατούμενος το φάει απ' ευθείας μέσα στο στομάχι του τιμωντάρεται. Στη συνέχεια ο κρατούμενος χρειάζεται να πάει κι αυτός έστω τυπικά στην εκκλησία δυστυχώς όμως ποτέ του δεν τη βρίσκει ανοιχτή πάντοτε είναι κλειδωμένη. Αν έχει χρήματα ψωνίζει απ' τον παντοπώλη και όταν του έρχεται μετά από τρεις ημέρες ο λογαριασμός τραβάει τα μαλιά του, κάνει παράπονα για τις τιμές στον αρμόδιο που τα μοιράζει κι αυτός τον καλεί έξω για τον Διευθυντή. Εκεί τον ξυλοφορτώνουν και απ' ευθείας στα εξωτερικά πειθαρχεία.

Στη συνέχεια κάνει αναφορά και μήνυση και περιμένει κάποια απάντηση από τους αρμόδιους είτε είναι από την εισαγγελία Κέρκυρας, ακόμη περιμένει. Περιμένει μπας και έρθει κανένας εισαγγελέας στη φυλακή και μέσα στο προαύλιο, ακόμη περιμένει. Πηγαίνει στην κοινωνική υπηρεσία να τις πει τον πόνο του και πέρα στέκει ο Δ/ντής σύζυγος του - φεύγει τρέχοντας για το κελί του. Δεν ξέρει τί να κάνει και πέφτει και πάλι όπως συνήθως να κοιμηθεί αλλά κατά περίεργο τρόπο άκουσε μες στον ύπνο του θορύβους πότε στην πόρτα και πότε στο παράθυρο μόλις που έπιασε η ματιά του ένα φύλακα να τρέχει.

Κάθεται και σκέφτεται και συνέχεια παραμιλάει πόσο άραγε να καθήσω σ' αυτή τη φυλακή, ας την πούμε έτσι; Κανένας δεν του λέει πόσο θα καθήσει· κάνει μια αίτηση μετά από έξι μήνες για να πάει σ' άλλη φυλακή απορρίπτεται· κάνει μια δεύτερη μια τρίτη ωστόσο έχουν περάσει σχεδόν δυο χρόνια και συνέχεια παίρνει την απάντηση απ' το Υπουργείο Δικαιοσύνης απορρίπτεται, στο τέλος τα παρατάει και περιμένει ν' αποφασίσουν οι αρμόδιοι, ακόμη περιμένει.

Την επόμενη αποφασίζει να στείλει μια επιστολή σ' ένα γνωστό του πρόσωπο τον καλεί ο Δ/ντής και του λέει πάρτες πίσω διότι δεν έχετε την ίδια επωνυμία· γράφει μια δεύτερη επιστολή προς την οικογένειά του και αναφέρεται σχετικά πλην τα οικογενειακά και για την επιστολή που έστειλε στο γνωστό του άτομο κι ο Δ/ντής του την έδωσε πίσω· και πάλι τον καλεί ο Δ/ντής και του λέει ότι αναφέρνεσαι για άτομο που δεν ανήκει στην οικογένειά σου και γιαυτό πάρτη πίσω. Κάνει μια τρίτη επιστολή και λέει να πάει κάποιος δικός του στο υπουργείο για να δει πότε θα ξεμπερδέψει από αυτή τη φυλακή, και πάλι τον καλεί ο Δ/ντής αλλά αυτή τη φορά έχει μπροστά του και ειδικό συμβούλιο· του δίνει πίσω την επιστολή και του λέει. Προσβάλλεις τη φυλακή μου μ' αυτά που γράφεις γιαυτό σε τιμωρώ σε είκοσι μέρες πειθαρχείο. Ο κρατούμενος κοιτάει τους υπόλοιπους για επείκεια και βλέπει να φωνάζει δεύτερη και εικοσαήμερο πειθαρχείο η κοιν. υπηρεσία που είναι η σύζυγος του Δ/ντή, κουνάει το κεφάλι του και πάει όπως συνήθως - συμβαίνει με μπουνιές και κλωτσιές για τα εξωτερικά πειθαρχεία.

Μετά από καιρό αποφασίζει να κάνει μια τηλεφωνική συνδιάλεξη στους γονείς του και όταν τελειώνουν του λέει ο φύλακας που τον άκουγε από το ντουμπλέξ τηλεφώνου να περάσει προς τον Δ/ντή. Ο φύλακας του λέει τα σχετικά ότι παραφέρθηκε και είπε κακά λόγια για τη φυλακή κ.τ.λ. και με τη σειρά του ο Δ/ντής τον κλείνει αυτή τη φορά άνευ συμβουλίου στο πειθαρχείο· άλλωστε και το συμβούλιο τυπικό είναι.

Τελειώσαν τώρα και τα λεφτά του δεν έχει ούτε γόπα που λέμε για να καπνίσει και κάθεται και παραμιλάει. Τι να κάνω; να ζητήσω απ' την υπηρεσία ίσως και μου δώσουν καμιά φορά οι φιλανθρωπιστικές οργανώσεις κ.τ.λ. Πηγαίνει στην κοιν. υπηρεσία του λέει ότι δεν είναι τσιγαράδικο εδώ, πηγαίνει στον αρχιφύλακα του λέει τα ίδια· απελπισμένος λέει ν' ανοίγαν τουλάχιστον αυτό το συνεργείο θα έκανα κανένα χαρτζιλίκι με την τέχνη που ξέρω και φτιάχνω εργόχειρα, αλλά όταν το είπε στον αρχιφύλακα του έριξαν εκεί μέσα ένα γερό ξύλο. Το ξέχασε και το συνεργείο και μαζί μ' αυτό αρχίζει να ξεχνάει και τον εαυτό του.

Κοιτάει όμως ότι με λίγη ευεργετική εργασία αν εργαστεί θα συντομεύσει την αποφυλάκιση του γιαυτό κάνει άλλη μια προσπάθεια και πάει στο Δ/ντή και λέει τα προβλήματά του. Ο Δ/ντής τον διώχνει με τις κλωτσιές. Φύγε απ' εδώ που θέλεις και εργασία, σ' αυτές τις δουλειές έχω βάλει τους δικούς μου ανθρώπους κ.τ.λ. Έρχεται η στιγμή που έχει κλείσει τα 2/3 της ποινής του και κάνει αίτηση αναστολής απορριπτεται. Κάνει δεύτερη, τρίτη, όλες έρχονται απορριπτεται. Τώρα τον εαυτό του τον χάνει στην κυριολεξία και δεν βρίσκει άλλη διέξοδο και πηγαίνει στο ψυχίατρο, αυτός ο τελευταίος αφού ακούει τον πόνο του με την παρουσία δέκα διακεκριμένων ροπαλοφόρων του δίνει να παίρνει κάθε ημέρα μια χούφτα ψυχοφάρμακα έτσι που τον φθάνει στο σημείο να γίνει πραγματικό ρομπότ. Αν πεις και για τους τοξικομανείς μη χειρότερα κι από ρομπότ.

Έτσι και κάτω απ' αυτές τις προϋποθέσεις σκέφτεται τώρα ο ρομπότ κρατούμενος εδώ μέσα είναι στην κυριολεξία ο νόμος της θανατικής ποινής που δεν σε τελειώνει μια και κάτω αλλά σιγά-σιγά, και άστους αυτούς να λένε ότι καταργήθηκε η θανατική ποινή. Το λοιπόν προκειμένου να πεθάνω κάτω απ' αυτές τις απάνθρωπες και εξειλετιστικές συνθήκες οφείλω μιας και ακόμη τουλάχιστον το μυαλό μου δεν έχει πάψει να σκέφτεται την πραγματική πραγματικότητα, να επαναστατήσω,

διαφορετικά αυτοί εδώ και δεν ξέρω ποιοί άλλοι αρμόδιοι θέλουν να με εξοντώσουν αφού έτσι τόχουν σκοπό μ' αυτό το σύστημα να κάνω μια οξυθυμη διαμαρτυρία μετά αποχής συσσιτίου, άλλωστε και να είχα... που δεν έχω τίποτε είναι ίσως απεργία πείνας και να ζητήσω τον αρμόδιο αν πράγματι γνωρίζει αυτές τις συνθήκες ώστε να με εξοντώσει, διαφορετικά αν δεν τις ξέρει να τις βελτιώσει όλες τις περιπτώσεις εδώ μέσα, και στην τελική αν δεν μπορεί ο αρμόδιος ούτε να τις βελτιώσει τότες δεν θα είχε άλλο καλύτερο να κάνει από το να γκρεμίσει αυτό το καταραμένο κολαστήριο.

Έτσι φθάνει η κατάλληλη ώρα και ο κρατούμενος αποφασίζει ότι ήρθε η ώρα για να επαναστατήσει έχοντας έτοιμα τα αιτήματά του για να τα δώσει στον αρμόδιο υπουργό ή σε κανέναν άλλον διότι οι υπόλοιποι Δ/ντής, Εισαγγελία κ.τ.λ. είναι άτομα αναξιόπιστα και ούτε λόγος για διάλογο· μόνο ο Υπουργός και αυτός θα δούμε αν πράγματι είναι αναξιόπιστο ή αξιόπιστο άτομο ώστε να λύσει τα δίκαια και νόμιμα αιτήματά μου.

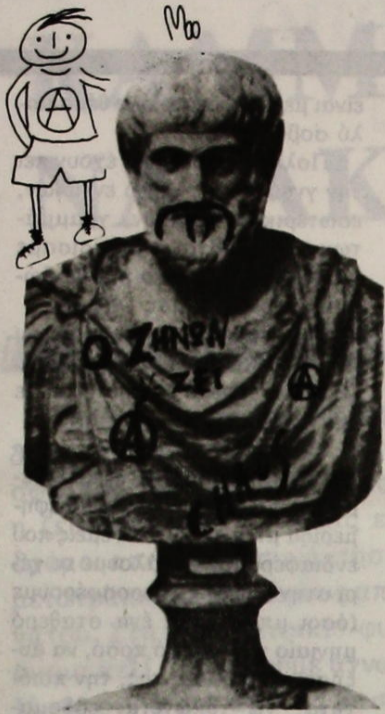
Στις 3.1.87 ο ένας κρατούμενος σε αριθμό γίνονται περίπου 90 και αποφασίζουν ομόφωνα να κατέβουν σε αποχή συσσιτίου μετά οξυθυμη διαμαρτυρία έως ότου έρθει ένας εισαγγελέας Εφετών κι αυτός να είναι εκτός Κέρκυρας.

Πράγματι τη δεύτερη ημέρα της αποχής που γινόταν από το συσσίτιο και με την οξυθυμη διαμαρτυρία χωρίς όμως φωνές μένοντας έξω απ' τα κελιά τους φθάνει ένας εισαγγελέας μέρα μεσημέρι και καλεί από κάθε ακτίνα να έρθει κι από ένας εκπρόσωπος της για συζήτηση των αιτημάτων. Η επιτροπή των κρατούμενων αποτελείται από πέντε άτομα: Παναγιώτη Γαγλία, Χαρ. Τζούρα, Χάρη Τεμπερεκίδη, Νικ. Σαραντόπουλο, Βλ. Ψωφάκη και Ιωάννη Β. Πετρόπουλο.

Όταν όμως η επιτροπή των πέντε μπήκε στο γραφείο του Δ/ντή διαπίστωσε μετά λύπης της ότι ο Εισαγγελέας απ' ενός μεν ήταν και ολίγο «υπόπτος» και απ' ετέρου ήταν του Πλημ/κείου και κατά συνέπεια ήταν τελείως αναξιόπιστος κι ας ήταν της Κέρκυρας. Έτσι η συζήτηση δεν άρχισε αλλά τελείωσε με λίγα λόγια που όπως ειπώθηκαν από τον Παναγιώτη Γαγλία:

— Κύριε Εισαγγελεά κατ' αρχάς τόσο εσείς προσωπικά όσο και όλες οι εισαγγελικές αρχές καθώς και ο παρών Δ/ντής που κακώς βρίσκεται εδώ, είστε αναξιόπιστα άτομα και δεν έχουμε να πούμε τίποτα μαζί σας, και αυτό το γεγονός της αναξιόπιστίας σας για όλους σας οφείλεται στο ότι επανειλημμένα έχουν γίνει μηνύσεις από κρατούμενους και από διάφορες καταγγελίες που είδαν το φως της δημοσιότητας για βασανιστήρια, για μαχαιρώματα, εις βάρος κρατούμενων, για κρατούμενο που απ' το πολύ το ξύλο που έφαγε έχει τώρα ένα πνεύμονα, για κλοπές, και εσείς όχι μόνο δεν δείξατε κανένα ενδιαφέρον αλλά αντίθετα αποσιωπήσατε τόσο πολύ που σας πληροφορώ ότι όχι μόνο στη φυλακή δεν σας έχω δει αλλά ούτε μες στα όνειρά μου... Η επιτροπή έφυγε για τις ακτίνες της χωρίς να πει περισσότερα περιμένοντας ασφαλώς φιλήσυχα να έρθει ένας εισαγγελέας Εφετών και πάλι έξω απ' τα κελιά. Εντωμεταξύ ο περιβόητος Κόλλας κάνει τα αδύνατα δυνατά και πείθει τους αρμόδιους ότι όλοι οι κρατούμενοι οπλοφορούν και διακινδυνεύει όλο το φυλακτικό προσωπικό καθώς και ο ίδιος χρειάζεται ενίσχυση κ.τ.λ.

Έτσι καταφθάνουν περίπου 500 άντρες των ΜΑΤ ίσως και λιγότεροι με ασθενοφόρα, γιατρούς, καπνογόνα, ρόπαλα

ται μέσα από την μελλοντική υπερεντατικοποίηση που προετοιμάζεται από τους πληρωμένους εγκέφαλους του Υπουργείου. Πράγμα που κάνει να μη διαφέρουν σε τίποτα από τους προοδευτικούς αντιδρώντες στον Τρίτη οι οποίοι χρησιμοποιούν το επιχείρημα πως αν τα αρχαία εφάρμοστούν θα προκαλέσουν σύγχυση στο μαθητή. Και αυτό σημαίνει πως οι κύριοι δημοτικιστές κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου για το ότι πιθανόν να υπάρχουν επώδυνες για το κράτος επιπτώσεις αν ο μαθητής δεν μπορέσει λόγω γνώσεων και του νεαρού της ηλικίας του να μπει στο λούκι αυτό της εντατικοποίησης. Οι μαθητές μπορεί να γράψουν στα παλιά τους τα παπούτσια τα μαθήματα κι αργότερα

ίσως με κάθε τρόπο αρχίσουν να σαμποτάρουν το σχολείο γενικότερα. Αυτό βέβαια εντείνει τη δημιουργία του χάους πράγμα που δυσκολεύει τους καιρούς, και για τους διανοούμενους, των πριγκίπων αφού το σχολείο δεν θα υπηρετεί τους ιδεολογικούς εθνικούς και οικονομικούς στόχους του κράτους. Το πρόβλημα των αντιδρώντων δημοτικιστών ανάγεται στη σωστή εκμάθηση της γλώσσας «μεθοδική ορθολογική διδασκαλία... και να στηρίζεται στα δεδομένα της επιστημονικής γλωσσολογίας. Εξάλλου η αλλοίωση ή καλύτερα ο κίνδυνος να αλλοιωθεί η γλώσσα... είναι μείζον κοινωνικό πρόβλημα που η ουσιαστική του αντιμετώπιση δεν μπορεί να αναχθεί στον πατριωτισμό των λέξεων... που δήθεν εξοβελίζουν την εξάρτηση... ενώ ταυτόχρονα τη στηρίζουν και τη βαθαίνουν». «Η σωστή γνώση της ζωντανής γλώσσας είναι προϋπόθεση για την εκμάθηση της «μητέρας» της νεκρής» (Σ.Σ. εννοεί την αρχαία) ΡΙΖΟΣΠΙΣΤΗΣ 30.11.86.

«Και γενικά οι πιο πολλοί συζητητές δεν δείχνουν να ξέρουν ή όντως δεν ξέρουν: τι είναι Σχολείο και τι μπορεί να του ζητήσουν και ούτε καν υποψιάζονται πόσο και πότε μπορεί να ανταποκριθεί σε στόχους και συμπεριφορές» ΑΥΓΗ 11.1.86. Βλέπουμε δηλαδή πως η αναζήτηση βρίσκεται στα όρια της απόπειρας για το «προοδευτικό σχολείο» με τη δική τους έννοια και στα πλαίσια της προώθησης των δικών τους πλαισίων και αντιλήψεων π.χ. 15% δαπάνες για την παιδεία ή αυτό που έγραψε η ΑΥΓΗ πως το θέμα της παιδείας υπάρχει αντίστροφα: «Υπάρχει θέμα Παιδείας της κοινωνίας μας και θέμα Παιδείας της πολιτικής μας». Το πρόβλημα τους δεν είναι να καταργηθεί η ταξική φύση της μάθησης (όπως ακριβώς δεν θέλουν να καταργήσουν την ταξική κοινω-

νία), αλλά να ενδυναμώσουν τις δομές του και να περνούν την ιδεολογία που αυτοί θέλουν. Οι ενέργειές τους δεν βρίσκονται στο χτύπημα της δόμησης του κρατικού σχολείου (συγκεκριμένοι τόποι μάθησης, αντιστοιχίες του με την εργασία και το στρατό) αλλά επιδιώκουν να αλλάζουν τον τρόπο διαχείρισής του στα πλαίσια της οικονομίας που προτείνουν αλλά και της καταπιεστικής κοινωνίας που προετοιμάζουν.

Ο προσανατολισμός τους είναι να κάνουν τους ανθρώπους γνώστες και χρήστες μιας ιδεολογίας η οποία θα περνά μέσα από τη γλώσσα που μιλούμε. Η μορφή της γλώσσας που εκ των πραγμάτων ισχύει είναι αυτή που εξυπηρετεί τις ανάγκες της συγκεκριμένης κοινωνικής συγκρότησης. Ο Δ. Σολωμός κατά τη διάρκεια της επανάστασης είχε πει ειρωνικά «'Αμε να βρεις τους πολέμαρχους, ψηλάφισε τους τες λαβωματιές και πες τους ότι πρέπει να τες λεν τραύματα». Είναι γνωστή η προσπάθεια της μετάδοσης της μόρφωσης με τρόπο κατανοητό κι όχι δόκιμο ή λόγιο παραμερίζοντας καταμέρους το γλωσσικό ζήτημα. Όμως τώρα δεν ζούμε στην εποχή του 1821 και της εθνικοαπελευθερωτικής περιόδου των Ελλήνων αλλά στην εποχή της «αρωγής» και της «ευδοκίμησης» βρισκόμαστε στην εποχή των διανοούμενων όπως του Ερατοσθένη Καψωμένου, ο οποίος δηλώνει κυνικά στην Πρώτη 26.11.86 «Αν ήταν να προτείνουμε αστυνομικά μέτρα τότε θά 'βρισκα πολύ πιο αποτελεσματικό να σταματήσει λ.χ. η αθλιότητα των ποδοσφαιρικών εκπομπών που διδάσκουν στους νέους ότι ο αγώνας Σαουθάμπτον - Ίψουιτς είναι απείρως σημαντικότερη είδηση από την έκδοση μιας νέας ποιητικής συλλογής του Ελύτη». «Πολύ όμορφα κύριε Καψωμένε. Οι μπάτσοι αλλάζουν, οι μπάτσοι ντύνονται

με μανδύες και απαγγέλουν στίχους, οι μπάτσοι τραγουδούν της δικαιοσύνης τον ήλιον νοητόν, οι μπάτσοι περπατούν στις συνειδήσεις μας όχι ως ραβδούχοι και κρανοφόροι αλλά κρατώντας περγαμηνές και πάπυρους. Οι σημερινοί γλωσσολογικοί με λύσσα υπερασπίζονται τη σημερινή τάξη πραγμάτων στην παιδεία δίνοντας το άλλοθι της συντήρησης ή της προόδου εκατέρωθεν όπως και επιζητούν να καλωπώσουν τη γλώσσα, που μιλάει ο λαός μέσα σε σχολεία προπαρασκευαστήρια των διαχειριστών και εργαζομένων της καπιταλιστικής μηχανής.

Όμως...

υπάρχει μια λύσσα που ζητά να καταστρέψει τους τύπους και τους νόμους, που δεσμεύουν τη γλώσσα μας, που σκλαβώνουν τη σκέψη μας που μαντρώνουν την επιθυμία της έκφρασης, της ζωής, της επαφής, του έρωτα. Αν στόχος του κράτους είναι να ελέγχει την ψυχή, το πνεύμα, τη ζωή μας, την ΕΚΦΡΑΣΗ ΜΑΣ

Τότε... απαντούμε η γλώσσα της εξέγερσης κόκκαλα δεν έχει ΚΑΙ ΚΟΚΚΑΛΑ ΤΣΑΚΙΖΕΙ

Γ.Κ. δάσκαλος

* (2). Αυτό βέβαια σε καμιά περίπτωση σημαίνει, πως έστω «κάτι» θα αλλάξει αν το σημερινό ταξικό σχολείο διδάσκει τέτοιου είδους κείμενα μια και η μάθηση εμμένει σε εξουσιαστικές σχέσεις στην εξουσιαστική κοινωνία που ζούμε.

* (3) Είναι γνωστές οι απόπειρες «εξυγίανσης» της πολιτικής ζωής από το ΚΚΕσωτερικού και ιδιαίτερα τώρα με την προετοιμασία του καινούργιου φορέα.

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΘΛΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ

ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ-ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Τί είναι τάξη; Τάξη είναι μια συνειδητά οργανωμένη κοινωνική δύναμη. Λόγου χάρι η άρχουσα τάξη, είναι συνειδητή, και ενεργεί συλλογικά για να οργανώσει όχι μόνο τον εαυτό της, αλλά επίσης και το λαό (Μάζα) που εξουσιάζει. Η τάξη έχει μόνο συνείδηση του κοινωνικού της είναι, γιατί επιδιώκει να οργανωθεί. Η μάζα δεν έχει συνείδηση του κοινωνικού της είναι γιατί οργανώνεται από τα αφεντικά και τα κρατικά όργανα, και έτσι υποτάσσεται και δουλεύει για αυτά.

Οι «σοσιαλιστές» μας, αντιθέτοντας την ταξική συνείδηση και την ιεραρχική οργάνωση στον αυθορμητισμό, προσπαθούν να αφομοιώσουν τις κοινωνικές διαδικασίες (συγκρούσεις) στον εξουσιαστικό πολιτικό και οργανωτικό μηχανισμό που ελέγχει το κόμμα.

Η τραγωδία του σοσιαλιστικού κινήματος είναι πως ριζωμένο στο παρελθόν, χρησιμοποιεί τις μεθόδους της κυριαρχίας, για να μας «ελευθερώσει» από την εκμετάλλευση. Με αυτό όμως το τρόπο το μόνο που πετυχαίνουν είναι η ενσωμάτωση-υποταγή. Αυτή όμως η κυριαρχία δείχνει ολοφάνερα πως δεν έχουν καμιά εμπιστοσύνη στο λαό και προσπαθούν να τον ελέγξουν. Όποιος δεν έχει εμπιστοσύνη σε κάποιον θέλει να πει πως φοβάται μη χάσει τα κερημένα. Όσο για τους κομμουνιστές, αδυνατώντας να καταλάβουν το καινούργιο κομμουνιστικό όραμα που ξεπροβάλλει, μένουν πιστοί στην άνωθεν κομματική γραμμή, στην ανώτερη κομματική γραφειοκρατία, που το μόνο που κάνει είναι να χαράζει ξεπερασμένα σχέδια με δεδομένη την αποτυχία.

Που είναι η ζωή μέσα σε όλα αυτά;

Πάiron και δίνω, αυτή είναι η ανθρώπινη ζωή που ο καθένας διευθύνει και διευθύνεται με τη σειρά του και άρα δεν υπάρχει καμιά εξουσία, και το αντίστοιχό της, καμιά υποταγή. Χρειάζεται άλλη αντίληψη από αυτή της ιεραρχικής, εξουσιαστικής και μόνιμης ηγεσίας.

Κάθε προνομιά θέση, κάθε προνόμιο, σκοτώνει το πνεύμα και την καρδιά των ανθρώπων. Ο προνομιοχός άνθρωπος, είτε πολιτικά, είτε οικονομικά, είτε συχνά στον συνδικαλισμό, είναι άνθρωπος διεφθαρμένος στην καρδιά και το πνεύμα.

Τα συνδικάτα, εργατικά και αγροτικά, λειτουργούν σήμερα για να πειθαρχήσουν την εργατική-αγροτική δύναμη. Αποκομμένοι από

εργάτες και αγρότες, οι ηγέτες εργάζονται ενάντια στα συμφέροντά μας για να διατηρήσουν την εξουσία τους.

Μελετώντας προσεκτικά οποιαδήποτε επαναστατική πάλη, οποιαδήποτε διεκδίκηση, οποιαδήποτε εξέγερση, βλέπουμε ότι οι άνθρωποι έχουν εξαπατηθεί σταθερά από τη χίμαιρα ότι τα κόμματα και τα συνδικάτα είναι φίλοι τους. Και κάθε φορά που παραιτούμαστε από ένα μέρος της δύναμής μας, αυτές ακριβώς οι ομάδες είναι εκείνες που μας προδίδουν. Και όταν δεν παραιτηθούμε, αυτές οι ομάδες είναι που θα θελήσουν να μας υποτάξουν βίαια (καταστείλλουν).

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ 73-74 ΓΙΑ ΤΗ ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΑΣ (ευτυχώς δεν ανέφερε κανένα κόμμα πως την ξεκίνησε) ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΛΑΟΣ.; ΜΑΣ «ΟΡΓΑΝΩΣΑΝ» ΚΑΙ ΜΑΣ ΥΠΟΤΑΞΑΝ.

ΓΕ.Σ.Α.Σ.Ε — Ο.Α.Σ.Ν.Η. — Αγροτικοί σύλλογοι: Ιεραρχική δομή, ηγέτες πιστοί στην κομματική γραμμή, καπέλωμα και κομματική εκμετάλλευση των αγροτικών αγώνων, καθοδηγητισμός. Συν το σύνθημα τιμές στην Αθήνα και όχι στις Βρυξέλλες. (πάει πια, ξεχάστηκε, δεν το φωνάζουμε πια γιατί δεν μας ακούνε).

Πρέπει πια να το καταλάβουμε πως μέσα από αυτές τις προκατασκευασμένες δομές (και έχουν το λόγο τους αυτοί που τις φτιάξανε) δεν γίνεται τίποτα.

Τη λύση θα τη βρούμε μοναχοί μας.

ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ 28.12.86

*ΓΕΣΑΣΕ = Γενική Συνομοσπονδία αγροτικών συλλόγων Ελλάδας
ΟΑΣΝΗ = Ομοσπονδία αγροτικών συλλόγων νομού Ηρακλείου
(Αυτή η προκήρυξη μοιράστηκε σε χωριά του νομού Ηρακλείου)

Οι αγροτικοί σύλλογοι φτιάχτηκαν στο νομό Ηρακλείου οι περισσότεροι την τελευταία 5ετία.

Από τότε όλοι οι αγροτικοί αγώνες αν και περιορίζονταν μονάχα σε οικονομίστικα αιτήματα δηλαδή είχαν στόχο να ικανοποιηθούν ανάγκες της στιγμής, αποδυναμώνονται σταθερά από τις ηγεσίες για να μην παίρνουν φαίνεται αντιπολιτευτικό και αντικυβερνητικό χαρακτήρα.

μάχες και παραπέρα πολέμους είναι πάντα γελοίες.

Ακόμη δεν μπορούμε να πούμε ότι μας εξέπληξε ο σωβινισμός του άρθρου, μέσα στο οποίο οι Τούρκοι σκόπιμα μετονομάζονται σε Τουρκαλάδες και παρουσιάζονται σαν οι μπαμπούλες που «καταδοκούν» να μας φάνε, την ωραία μας Ελλάδα.

Συμφωνούμε, -επιφανειακά τουλάχιστον-, ότι για όλα φταίνε οι «εντολές που παίρνουν τα κτήνη από τα μεγαλύτερα κτή-

νη». Μόνο που πρέπει να διευκρινίσουμε ότι τα κτήνη δεν είναι οι φαντάροι ή ο λαός της Τουρκίας, -με τον οποίο ξέρουμε πολύ καλά όλοι ότι δεν έχουμε τίποτα να χωρίσουμε- αλλά τ' αφεντικά και οι κάθε είδους «διαχειριστές της εξουσίας», είτε της Ελλάδας, είτε της Τουρκίας, είτε της Αμερικής, με τα οποία σίγουρα έχουμε να χωρίσουμε πολλά.

Παρουσιάζοντας λοιπόν οι κάθε λογής αστοί, μια πλαστή κατάσταση, όπου ο κάθε Τούρκος

είναι εχθρός της Ελλάδας, που από στιγμή σε στιγμή μπορεί να ορμήξει για να καταστρέψει τα σπίτια μας και να βιάσει τις αδελφές μας», κάτι που πολύ συχνά ακούν οι Έλληνες στρατιώτες, έρχεται πολύ ομαλά το αίτημα της αύξησης των δαπανών για την «εθνική άμυνα».

Θάταν καλό πριν μιλήσουμε για «εθνική υπερηφάνεια» και για «Τουρκαλάδες που 'ναι ετοιμοί για όλα», να σκεφτούμε ποιοί μας έκαναν να βλέπουμε μ' αυτόν τον τρόπο. Ποιοί μας έκαναν να βλέπουμε τους ανθρώπους με τους οποίους μας χωρίζουν μόλις λίγα χιλιόμετρα, σαν εχθρούς μας. Φυσικά όχι ο ίδιος ο Τουρκικός ή ο Ελληνικός λαός, αλλά αυτοί που βρίσκονται πάνω από το κεφάλι του. Τ' αφεντικά και οι λακέδες της εξουσίας που διαχειρίζονται το κεφάλαιο και προς υπεράσπιση αυτών των «δικαιωμάτων» τους, είναι πιο βολικό και σίγουρα αναγκαίο να διατηρούν μια κατάσταση εχθρότητας μεταξύ των λαών, γιατί έτσι δεν μπορούν να ενοποιηθούν οι αγώνες όλων των ανθρώπων ενάντια στον πραγματικό τους εχθρό. Το ΚΕΦΑΛΑΙΟ και την ΕΞΟΥΣΙΑ.

ΥΓ.: Αλήθεια πόσο ο συντάκτης του άρθρου ενδιαφέρεται για τον «αλυσοδεμένο τουρκικό λαό», τη στιγμή που εντελώς ρατσιστικά τους ονομάζει «Τουρκαλάδες» και «σχεδόν αδιάστακτους κατακτητές, δολοφόνους και κτήνη»;

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ
«ΕΙΣΟΔΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥ»

Το γράμμα που ακολουθεί είναι μια απάντηση σε κείμενο-πρόκληση που δημοσιεύτηκε σε εφημερίδα της Καβάλας, με αφορμή το ελληνοτουρκικό επεισόδιο στον Έβρο. Δημοσιεύτηκε στην ίδια εφημερίδα στις 3.1.87.

ΚΑΒΑΛΑ 24.12.86

Παίρνοντας αφορμή ένα άρθρο της εφημ. «ΕΒΔΟΜΗΣ» της Τρίτης 23 Δεκέμβρη με τίτλο «Στα σύνορα», που ήταν ένα

από τα δεκάδες άρθρα που γράφτηκαν στις αστικές φυλλάδες για το ελληνοτουρκικό ζήτημα, θεωρήσαμε αναγκαίο, να απαντήσουμε κάπως συνοπτικά σ' όλες αυτού του είδους τις προκλήσεις. Προκλήσεις για όλους όσους πίσω από το «Πατρίς, Θρησκεία, οικογένεια», βλέπουν τον άνθρωπο σαν ξεχωριστή κι αυτόβουλη οντότητα.

Δεν θα σχολιάσουμε το αν η αφορμή για να σκοτωθούν 3 φαντάροι ήταν γελοία ή όχι, μια κι οι αφορμές για τέτοιου είδους

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΙΡΑΝ - ΙΡΑΚ

Είναι περίπου επτά χρόνια από τότε που ο μεγαλομανής πρόεδρος του Ιράκ Σαντάμ Χουσεϊν επιτέθηκε απρόκλητα στην Ισλαμοκρατούμενη Περσία, βγάζοντας ξανά στην επιφάνεια — που ίσως να λειτούργησε και στην πρόφαση — τις παλιές εδαφικές διαφορές στη μεθοριακή γραμμή Ιράν-Ιράκ. Το σκεπτικό του ήταν απλό όσο και επιπόλαιο: εκμετάλλευση της ανατροπής του Σάχη από τους θεοκρατικούς Μουλάδες — ουσιαστικά ήταν μια επανάσταση που έστειλε το Ιράν στην εποχή του Μωάμεθ — με στρατιωτική επέμβαση στις πετρελαϊκές εγκαταστάσεις της Περσίας. Έτσι ο έλεγχος της χώρας του — και συνεπώς ο δικός του — στην εμπορία του μαύρου χρυσού θα ήταν καθοριστικός για την πολιτική του ΟΠΕΚ με επεκτάσεις στη διεθνή οικονομία και το νομισματικό σύστημα.

Στην αρχή όλα έδειχναν ότι κάτι τέτοιο θα μπορούσε να επιτευχθεί, αλλά ο κακός υπολογισμός εξέλιξης της κοινωνικής-πολιτικής κατάστασης στην Περσία ανέτρεψαν την πορεία ολοκλήρωσης. Το Ισλαμικό καζάνι είχε ξεχυλίσει, ο Χομεϊνί άρχισε να αντιστέκεται στέλνοντας στο μέτωπο ανθρώπινα κύματα, που ήταν όμως και επιδιωκόμενος στόχος η κατανάλωσή τους, (το αντιανθρώπινο καθεστώς του Ιμάμη—Χομεϊνί είχε φέρει λαϊκές αντιδράσεις από τους πρώτους μήνες της εδραίωσής του, έτσι στέλνοντας εκατοντάδες χιλιάδες λαού να δολοφονηθούν στον πόλεμο, αφού ήδη αρκετοί αντικαθεστωτικοί βρίσκονταν στη φυλακή—Μουτζαχεντίν, αριστεροί, Κούρδοι, κ.λ.π. — μπορούσε να ελέγχει εύκολα και σίγουρα το εσωτερικό).

Μετά από επτά χρόνια λοιπόν και ενώ ο ανθρωποβόρος πόλεμος συνεχίζεται αμείωτα, τα Ιρανικά στρατεύματα έχουν φτάσει να απειλούν κατάληψη της Βασόρας (δεύτερη σε μέγεθος Ιρακινή πόλη) με πολλές πιθανότητες πραγματοποίησης. Ο ρόλος και των δύο μιλιταριστικών υπερδυνάμεων είναι διπολικός, καμιά από τις δυο δεν υποστηρίζει ανοιχτά κάποιον από τους αντιμαχόμενους, ακόμα και στις εσωτερικές κινήσεις δεν υπάρχει γνήσια κάλυψη (η Σοβιετική Ένωση ακόμη και τους Πέρσες αριστερούς δεν έχει ποτέ υποστηρίξει ξεκάθαρα). Έτσι παρά την «ουδέτερη» πολιτική στάση τους, οι πωλήσεις όπλων και για τους δύο εμπόλεμους γίνεται συνεχώς από την αρχή της σύρραξης. Το πρόσφατο σκάνδαλο του «Ιρανγκέϊτ» έδειξε ένα μέρος από το πραγματικό ρόλο των αμερικάνων-ιμπεριαλιστών και τη θέση τους στο όλο παιχνίδι: οι ενέργειες των σοβιετικών είναι γνωστές με την παροχή όπλων μέσω Αφγανιστάν, στο Ιράν, από τη μια μεριά καθώς και από τα ίδια τα σύνορά του, στο Ιράκ, από την άλλη. Η μεσολάβηση και η ουσιαστική προσπάθεια για τον τερματισμό του πολέμου τουλάχιστον από τις δύο υπερδυνάμεις είναι ανύπαρκτη. Στο όλο πρόβλημα δεν πρέπει να ξεχνάμε τη συμβολή του Ισραήλ —εμπόριο όπλων— που αξιώνοντας τον τίτλο του αδιαφιλονίκητου ρυθμιστή των θεμάτων της μέσης ανατολής —παλιός ρόλος της Περσίας του Σάχη— προσπαθεί με κάθε τρόπο να αυξήσει την επιρροή και τα κέρδη του (πολιτικά, οικονομικά, στρατιωτικά).

Το κόστος από τη συνέχιση των εχθροπραξιών είναι τεράστιο για τη διεθνή ναυτιλία και την πετρελαϊκή αγορά, με γενικότερες συνέπειες στις οικονομίες πολλών κρατών — ο ΟΠΕΚ πριν λίγους μήνες έφτασε στα πρόθυρα της διάλυσης — αυτό

όμως φαίνεται «ζημιά» σε παγκόσμιο επίπεδο για τους πολλούς, δεν είναι τίποτ' άλλο από ένα μεγάλο καλοστημένο φιάσκο των κρατιστών-στρατοκρατών, αυτών που κυβερνούν τον πλανήτη μας. Οι πωλήσεις όπλων, ανταλλακτικών υψηλής τεχνολογίας, κομπιούτερς, κάθε μήνα ανέρχονται σε δεκάδες εκατομμύρια δολάρια, ενώ το κόστος για τις πολυεθνικές πετροχημικών-ορυκτελαίων από την πτώση της τιμής του πετρελαίου, αντισταθμίζεται με το μεγαλύτερο και αυξανόμενο έλεγχο στις αναπτυσσόμενες-υπερχεωμένες χώρες (Μεξικό, Νιγηρία κ.λ.π. όπου το 90% περίπου του ακαθάριστου εθνικού προϊόντος τους προέρχεται από τις πωλήσεις του μαύρου χρυσού).

Έτσι καθώς ο ρυθμός του «παιχνιδιού» για τους μεγάλους βρισκόταν σε ικανοποιητικά επίπεδα και δεν υπήρχε κανένα πρόγραμμα διακοπής του, η ξαφνική υπεροχή της Περσίας στο μέτωπο -κίνδυνος κατάλυσης Βασόρας - άρχισε να ανησυχεί σοβαρά τα κέντρα αποφάσεων των δολοφόνων μιλιταριστών: τα νατοϊκά γεράκια άρχισαν να μετακινούν μαχητικά αεροσκάφη από τις βάσεις της Ισπανίας και Αγγλίας σε αυτές της Τουρκίας· με τη σειρά τους οι στρατοκράτες του σφυροδρέπανου, προφασίζονται ότι Σοβιετικά πολεμικά πλοία θα βρίσκονται στην περιοχή — Περσικός κόλπος, στενά του Ορμούζ για τον «ασφαλή πλου» των εμπορικών τους σκαφών.

Γίνεται ξεκάθαρο ότι οι «δολοφόνοι-μιλιταριστές» και σ' αυτή την περίπτωση —όπως και σε κάθε άλλη στη σύγχρονη ιστορία— δεν θέλουν μέσα από την ύπαρχουσα σύραξη να βγαίνει κάποιος νικητής —νικητές είναι πάντα αυτοί— αφού από τη μια οι συνέπειες του αποτελέσματος δε θα ήταν ελεγχόμενες —κατάληψη των πετρελαιοληγών του Ιράκ, ενδεχόμενο χτύπημα στο Κουβέϊτ και Σαουδική Αραβία, έξαρση του ήδη σε αναβρασμό Ισλαμισμού— ενώ από την άλλη η υψηλά σταθερή ζήτηση όπλων-πυρομαχικών θα έπαυε.

Ο πόλεμος Ιράν-Ιράκ είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα του τρόπου που αντιμετωπίζουν τα μεγάλα αφεντικά τους λαούς και τις ανθρώπινες ζωές: πόνια στους στατιστικούς-στρατιωτικούς πίνακες μονάδες για κατανάλωση των υπέρρεστων σχεδίων τους, «πρώτες ύλες» της ληστρικής μηχανής τους, παραγωγικά-καταναλωτικά νούμερα για τη διαίωση αυτής της τάξης πραγμάτων. Η υπάρχουσα καταπιεστική ολότητα σαν τέτοια δεν θ' άλλαζε βέβαια αν υπήρχε «ειρήνη» μεταξύ Ιράν-Ιράκ ή αν δεν ήταν ο εμφύλιος στη Βυρητό, το παγκόσμιο συγκεντρωτικό σύστημα είτε αυτό είναι με τη μορφή καπιταλιστών-ιμπεριαλιστών προτύπων, είτε σαν το «σοσιαλιστικό»-εξουσιαστικό μοντέλο πάντα βρίσκεται μέσα για την ιστορική του εξέλιξη. Ο αγώνας για τη ρήξη του δεν μπορεί να περιοριστεί στα στενά πλαίσια του κάθε κράτους —με την έννοια του μερικού— αλλά θα είναι διεθνοποιημένος και θα προέρχεται από την καθολική άρνηση του ατόμου να συμπράξει και να συμπαίξει με τους μηχανισμούς εξαθλίωσης-αφαιμάξης. Εμείς σαν Αναρχικοί είμαστε ενταγμένοι σε αυτό τον τρόπο αγώνα, δεν συμμετέχουμε στους πολέμους των κρατιστών δολοφόνων, εμείς σαν Αναρχικοί, ο μοναδικός πόλεμος που θα πάρουμε μέρος θα είναι ένας ασυμφιλίωτα λυσαιός πόλεμος ενάντια στον κόσμο των αφεντικών, θα είναι ο κοινωνικός πόλεμος.

ΜΕΓ. ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ

«Δημόσια Τάξη» -

Αστυνομική Καταστολή

Το νομοσχέδιο για τη Δημόσια Τάξη ψηφίστηκε από τη Βουλή των Λόρδων στις 29 Οκτώβρη '86 και αργότερα από τη Βουλή των Κοινοτήτων.

Με πρόφαση ότι ο κόσμος —η «κοινή γνώμη»— είναι δυσαρεστημένος από την απραξία της αστυνομίας ενάντια στο «έγκλημα» το κράτος εντείνει την επιβολή του «Νόμου και της Τάξης» στους δρόμους. Έτσι το εθνικό Γραφείο έφτιαξε μια έκθεση που συνοψίζει τη σκληρυνση της στάσης των μηχανισμών καταστολής στους δρόμους. Αυτή η έκθεση λέγεται «Βρετανική Επισκόπηση Εγκλήματος»:

«ο φόβος για την εγκληματικότητα πυροδοτείται από μη-ποινικούς ταραξίες... — μεθυσμένους, νεαρούς που προκαλούν ενοχλήσεις, θορυβώδεις ενοικιαστές, τα γκράφφιτι, (ζωγραφισμένοι τοίχοι και συνθήματα) αυτοί που ρίχνουν σκουπίδια... (ολ' αυτά) λειτουργούν σαν δείγματα εγκληματικότητας κι έτσι οδηγούν στο φόβο για το έγκλημα άσχετα με την πραγματικότητα».

Είναι τουλάχιστον γελοίο! Τα δακρύβρεχτα ρεπορτάζ για εγκλήματα, που δημοσιεύει το «Sun» και οι άλλες γλοιώδεις αστικές φυλλάδες, είναι πολύ περισσότερο υπεύθυνα για τον αυξανόμενο φόβο του εγκλήματος.

Ειπώθηκε ακόμα, ότι αυτός ο φόβος οδηγεί τις γειτονιές σε παρακμή και ανακύκλωση του εγκλήματος. Αλλά κι αυτό είναι ανεδαφικό. Η παρακμή των γειτονιών είναι άμεσο αποτέλεσμα του τρελού πολεοδομικού σχεδιασμού. Η «Βρετανική Επισκόπηση Εγκλήματος» απαντά σ' όλ' αυτά στέλνοντας αστυνομικές δυνάμεις για έρευνες, έτσι ώστε να «στηρίζεται η Τάξη» και να δυναμώνονται οι αξίες της «μεσαιάς τάξης»!

ΚΑΤΑΠΟΝΗΣΗ

Βέβαια στην πραγματικότητα το μόνο που θα γίνει, θάνατο να ενταθεί η καταστολή απέναντι στις μειονότητες, στους εξεγερμένους νέους, στους μαύρους, στους Άραβες, στους ομοφυλόφιλους και σ' οποιονδήποτε άλλον που δεν τους αρέσει η φάτσα του. Στοιχειώδεις ελευθερίες θα καταπατηθούν. Το δικαίωμα της διαδήλωσης, της συγκέντρωσης, της πικετοφορίας, δικαιώματα που έχουμε κατακτήσει με αγώνες τον τελευταίο αιώνα, θέλουν να μας τα στερήσουν εξισώνοντάς τα με εγκληματικές ενέργειες. Μ' αυτό το βολικό προπέτασμα καννού τυφλώνουν τον κόσμο στην εντεινόμενη καταστολή του βρετανικού κράτους.

ΠΟΡΕΙΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ

Μπορείς να συλληφθείς για:

— οργάνωση διαδήλωσης χωρίς την άδεια της αστυνομίας· απαιτείται ανα-

κοίνωση στην αστυνομία 7 μέρες πριν την πορεία ή τη διαδήλωση· οργανωτές απαγορευμένης πορείας θ' αντιμετωπίζουν 3 μήνες στη φυλακή και πρόστιμο 1000 λιρών.

— το να πάρεις μέρος σε απαγορευμένη διαδήλωση· το πρόστιμο γι' αυτό είναι 400 λίρες.

— το ν' αγνοήσεις τους κανονισμούς της αστυνομίας, για παράδειγμα καθιστική διαδήλωση σε οδόστρωμα·

— το ν' αγνοήσεις τις οδηγίες της αστυνομίας κατά τη διάρκεια διαδήλωσης.

— όταν περάσει το νομοσχέδιο, οι αυθόρμητες συγκεντρώσεις θα βγουν στην παρανομία.

ΠΙΚΕΤΟΦΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ

— συγκεντρώσεις και πικετοφορίες θα επιτρέπονται μόνο με τις προϋποθέσεις που θα θέτει η αστυνομία π.χ. η ώρα, ο τόπος, η διάρκεια και το πλήθος θα είναι καθορισμένα

— η αστυνομία θα μπορεί να οριοθετεί το μέγεθος οποιασδήποτε συγκέντρωσης λέγοντας που θα γίνει και πόσο θα διαρκέσει.

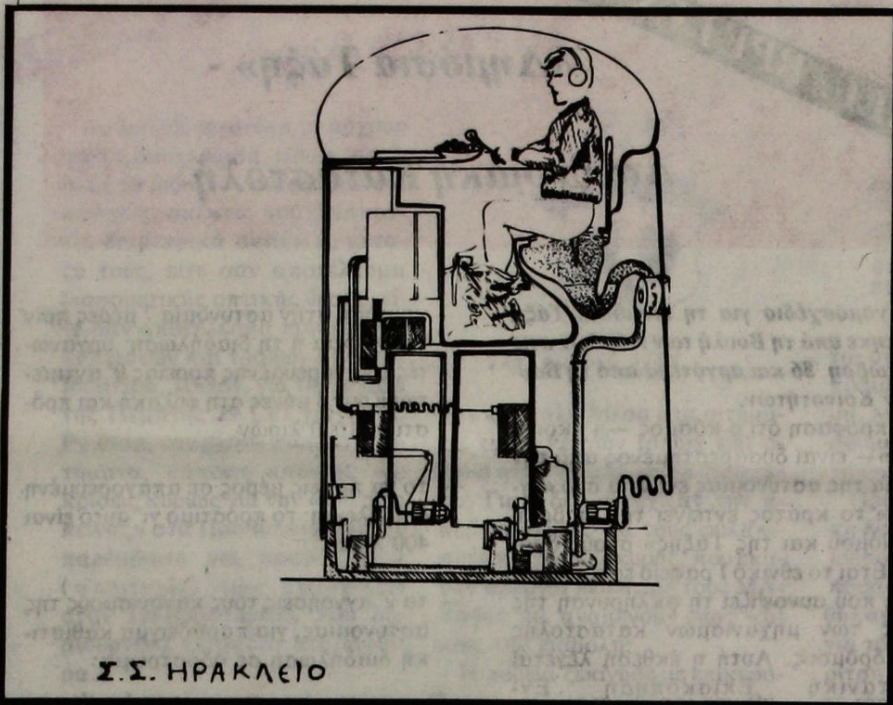
— μπορούν να το κάνουν αυτο αν η συγκέντρωση-διαμαρτυρία γίνεται σ' εργοστάσιο, μαγαζί, πρεσβεία κ.λ.π.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΔΙΚΗΜΑΤΑ

— παλιά κοινά «αδικήματα» όπως η σύγκρουση θα θεσπισθούν, διευκολύνοντας την αστυνομία στο να φέρνει αποδείξεις και στοιχεία στο δικαστήριο. Θα κινδύνευεις να μεις «μέσα» ισόβια για «ταραχές» αν ήσουν σε μια μικρή ομάδα 12 ανθρώπων και κάποιος από σας «απειλούσε» για βιαιότητες· ή να πας 5 χρόνια φυλακή αν μ' άλλα δυο άτομα προκαλούσες «βίαιη ταραχή». Η έννοια της «διατάραξης της ειρήνης» θα διευρυνθεί.

— ένα καινούργιο αδίκημα θα δημιουργηθεί: «άτακτη διαγωγή». Αυτό σημαίνει ότι η χρήση λέξεων που «απειλούν, υβρίζουν ή προσβάλλουν», ή συμπεριφορά «απειλητική, υβριστική, προσβλητική ή άτακτη», πιθανώς να «ενοχλήσουν, φοβίσουν ή δυσαρεστήσουν» άλλο άτομο.

— οι ορισμοί αυτών των «εγκλημάτων» θα είναι τόσο ασαφείς ώστε η αστυνομία θα μπορεί πολύ εύκολα να εγκλωβίζει τους ανθρώπους που μαζεύονται για να διαμαρτυρηθούν γύρω απ' οτιδήποτε τους αφορά άμεσα.

Σ. Σ. ΗΡΑΚΛΕΙΟ

Ποιά θα μπορούσε, αλήθεια, να είναι η εικόνα του «καλού εργάτη» σε μια κοινωνία όπου οι επιθυμίες και τα συμφέροντά της καθορίζονται σύμφωνα με τις επιθυμίες και τα συμφέροντα των αφεντικών, εκείνων δηλαδή που έχουν στην ιδιοκτησία τους τις μηχανές, τα εργαλεία, τις πρώτες ύλες και τους ανθρώπους-εργάτες ή υπαλλήλους που χρειάζονται για την παραγωγή των αγαθών;

Κι ακόμα, ποιά θα μπορούσε να είναι η εικόνα του «καλού εργάτη» σε μια κοινωνία όπου αυτά ακριβώς τα συμφέροντα των αφεντικών είναι εντελώς αντίθετα με τα συμφέροντα των εργατών;

Πρώτο καθήκον κάθε «εργαζόμενου», κάθε μισθωτού σκλάβου, είτε αυτός βρίσκεται στο ωραιολογισμένο περιβάλλον κάποιου γραφείου, είτε στο σκληρό χώρο κάποιου εργοστασίου, ή οπουδήποτε αλλού όπου εξαργυρώνει τις ώρες της ζωής του με την παραγωγή κάποιου προϊόντος ή κάποιας υπηρεσίας, πρώτο καθήκον του είναι να απαντήσει στα δυο αυτά ερωτήματα.

Σ' αυτό το καθεστώς της έννομης τάξης, που δεν είναι παρά η επιβολή της οικονομικής τάξης των αφεντικών, καθήκον επίσης κάθε εργαζόμενου είναι να συνειδητοποιήσει, να δεχτεί και να αντιμετωπίσει με σύνεση τη δύναμή τους. Τη δύναμη που μπροστά της τρέμει αυτή η μισητή συσπείρωση των αφεντικών και που για να την αντιμετωπίσει επινόησε μια σειρά μέτρων καταστολής της. Η διαίωση του ταξικού διαχωρισμού των ανθρώπων (που κατά τα άλλα «γεννούνται όλοι ίσοι» - τι υποκρισία!), η ποινικοποίηση των πιο φυσικών λειτουργιών κάθε ανθρώπινης υπαρ-

ξης (οι «εγκληματίες» κατασκευάζονται, δεν γεννιούνται), η ηθική του ανταγωνισμού μεταξύ των ανθρώπων (που διδάσκεται από το νηπιαγωγείο μέχρι το στρατό, και τελικά γίνεται έξη), είναι μερικά δείγματα αυτών των μέτρων που παίρνει η συμμορία των αφεντικών, σ' όλο τον κόσμο.

Όμως, πάνω και πρώτα απ' όλα, πρέπει ο εργαζόμενος — υπάλληλος, αγρότης, εργάτης βιομηχανίας — να συνειδητοποιήσει τον ύπουλο ρόλο των συνδικαλιστών. Α! Αυτοί οι συνδικαλιστές! Αυτοί οι Φρανκεστάιν που κατασκευάζουν τα αφεντικά από νεκρά μέλη ανθρώπινων υπάρξεων! Αυτά τα κοράκια της εκφοράς του εργατικού κινήματος! Αυτοί οι ταπεινότεροι υπηρέτες της ιδιοκτησίας των αφεντικών τους! Οι προδότες των αξιών της ζωής, που εκφυλίζουν το εργατικό κίνημα οργανώνοντάς το μέσα στα πλαίσια που ορίζει ο νόμος των αφεντικών. Τι μεγαλύτερη παράνοια θα μπορούσε άραγε να επιδείξει τούτη η κοινωνία; Και πόσο παραπλανημένοι είναι εκείνοι που ακολουθούν κι εμπιστεύονται τούτους τους βρωμερούς συνδικαλιστές και τις ενώσεις τους; Μα είναι λοιπόν τόσο δύσκολο να διακρίνει κανείς που οδήγησαν οι «συνδικαλιστικοί αγώνες» και οι «συνδικαλιστικές διεκδικήσεις»; Η ίδια λιτότητα, η ίδια εξάρτηση του εργάτη από το αφεντικό του, η ίδια υποβάθμιση της ζωής του εργάτη. Οι μικροκατακτήσεις που επιτυγχάνει ο συνδικαλισμός, λειτουργούν ως φίλτρα εκτόνωσης συγκεκριμένων στιγμών έντασης των εργαζόμενων και λίγο μετά αναιρούνται με νέα μέτρα λιτότητας, με νέες παραχωρήσεις υπέρ των αφεντικών!

κωρύχων στο Orgeave, στην ειρηνική πορεία γύρω από το Stonehenge, σε φοιτητές και άλλους διαδηλωτές ενάντια στον Leon Brittan στο Πανεπιστήμιο του Manchester, στους μπογιατζήδες στο Wapping, κ.α. Είναι πασιφανές ότι το εν λόγω Νομοσχέδιο είναι μια συνταγή για περισσότερα απ' τα ίδια.

Όταν γινόταν η δίκη των ανθρακωρύχων του Orgeave βγήκε στο φως ένα εγχειρίδιο της αστυνομίας για την εξουδετέρωση των διαδηλωτών. Η κατασταλτική δράση των μπάτσων υποστηρίζεται από σημαντικούς κυβερνητικούς παράγοντες και είναι προφανές ότι η αστυνομική ηγεσία ξαναγράφει το νόμο και δρα σύμφωνα μ' αυτόν.

από σελ. 13

Με λίγα λόγια μας απαγορεύουν να συγκεντρωθούμε και να κάνουμε πορείες εκτός αν μας ελέγχει η αστυνομία — πράγμα που καθόλου ελευθερία δεν είναι. Εκτός από τις παραστρατιωτικές μεθόδους που χρησιμοποιούν για να διαλύσουν τις διαδηλώσεις, οι καινούργιες εξουσίες θα σημάνουν το τέλος της «ελευθερίας» του να διαμαρτυρησαι.

ΠΡΟΚΛΗΣΗ

Το Νομοσχέδιο για τη Δημόσια Τάξη ήρθε σε μια εποχή που η αστυνομία έχει εντείνει την καταστολή. Παραδείγματα: οι επιθέσεις ενάντια στις πορείες των ανθρα-

Ξαναθυμίζουμε ότι η δεκαπενθήμερη έκδοση της ΔΟΚΙΜΗΣ εκτός των άλλων (κείμενα - ανταποκρίσεις - γεγονότα - απόψεις κ.λπ.) προϋποθέτει και την ύπαρξη χρημάτων!

Γι' αυτό αναγκαίο να μας αποστέλλονται σύντομα τα χρήματα από την διάθεση της ΔΟΚΙΜΗΣ

Οι συνεισφορές μπορούν να κάνουν πιο εύκολη τη ζωή της.

Συνεισφορές, κείμενα, επιστολές στη διεύθυνση:

Γιώργος Βλασσόπουλος

T.Θ. 26050, 10022

ΑΘΗΝΑ

Συνδρομές: ετήσια 2.000 τεύχη 24

εξάμηνη 1.000 τεύχη 12

Με ταχυδρομική επιταγή στη διεύθυνση:

Γιώργος Βλασσόπουλος

T.Θ. 26050, 10022

ΑΘΗΝΑ

Εκδόσεις
Πισμίου Θεόφιλου
Επιδόξου 21, Χαλάνδρι

Ο δεκάλογος του καλού και έξυπνου εργάτη

της Ομάδας Αναρχικοί Ακτιβίστες

Μήπως, λοιπόν, «καλός εργάτης» είναι εκείνος που φροντίζει για τη δουλειά του, για τη δουλειά του αφεντικού του δηλαδή; Μήπως είναι εκείνος που δίνει τις ιδέες του για να βελτιωθεί η παραγωγικότητα στη δουλειά του; Μήπως ακόμη, είναι εκείνος που αισθάνεται δέος μπροστά στον άνθρωπο-αφεντικό που του «δίνει το ψωμάκι του»;

Τι ανείπωτη μίζερια! Με τι απύθμενο θράσος κι υποκρισία τα αφεντικά ζητάνε την αφοσίωση, την ειλικρίνεια, την ανεκτικότητα, τη λιτότητα από τον εργάτη τους! Την ίδια στιγμή που τα αφεντικά, ζούνε καλά με τον ιδρώτα άλλων, έχοντας ξαμολύσει συνδικαλιστές με νόμιμες απεργίες (!) και υπουργούς δημόσιας τάξης με εκατοντάδες πάνοπλους ευνούχους, για να καταστέλουν κάθε εργατική κινητοποίηση.

«Καλός εργάτης» λοιπόν;
Καλός εργάτης είναι εκείνος που:

1. **ΠΟΤΕ** δεν δίνει ιδέες για βελτίωση των διαδικασιών παραγωγής, για αύξηση των κερδών, για βελτίωση των προϊόντων ή των υπηρεσιών της δουλειάς του.
2. **ΠΟΤΕ** δεν βιάζεται να διορθώσει βλάβη κάποιου μηχανήματος, ούτε ανησυχεί για να προλάβει τέτοιες βλάβες. Κι όταν συμβούν, καθυστερεί όσο τον παίρνει, πριν την αναφέρει.
3. **ΠΟΤΕ** δεν εργάζεται τόσο ώστε να φτάνει στα όρια της φυσικής του αντοχής. Με το παραμικρό δηλώνει α-

σθένεια και είτε φεύγει είτε παραμένει στο χώρο δουλειάς του υποαπασχολούμενος

4. **ΠΟΤΕ** δεν καταφεύγει στο αφεντικό για να βρει λύσεις σε προβλήματα της δουλειάς, και ούτε πιστεύει τις υποσχέσεις του αφεντικού.
5. **ΠΟΤΕ** δεν εμπιστεύεται τους συνδικαλιστές και τις υποσχέσεις τους.
6. **ΠΟΤΕ** δεν δέχεται να εργαστεί παραπάνω για να καλύψει την απουσία συναδέλφου του, λύνοντας έτσι το περιστασιακό αυτό πρόβλημα του αφεντικού του.
7. **ΟΤΑΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟ**, εκτελεί σαμποτάζ στα μηχανήματα της δουλειάς του, παράγει σκάρτο υλικό, ή απαλλοτριώνει υλικό που βρίσκεται στο χώρο της δουλειάς του (π.χ. στυλό, γραφομηχανές, κατασβίδια, τρόφιμα, ρούχα, οτιδήποτε).
8. **ΟΤΑΝ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟ**, βγάζει φήμες για το «ήθος» και την «ειλικρίνεια» του αφεντικού και προκαλεί αναστάτωση σχετικά με το μέλλον τη δουλειάς, ή κινδυνολογεί για την υγεία των εργαζόμενων κλπ.
9. **ΠΑΝΤΑ** ανοίγει ενδιαφέρουσες συζητήσεις με τους συναδέλφους του για να πετυχαίνει σπατάλη χρόνου και να τους παρασύρει σε διαδικασίες λούφας.
10. **ΠΑΝΤΑ** προβάλλει νέα αιτήματα, όσο κουφά κι αν είναι και ταυτόχρονα υποβαθμίζει κάθε «κατάχτηση» των εργαζόμενων.

ΔΕ ΜΕ ΣΤΕΝΑΧΘΡΑΕΙ
ΤΟΣΟ ΠΟΥ ΜΕ ΦΑΓΑΝΕ ...

...ΟΣΟ ΠΟΥ ΜΕ
ΑΓΟΡΑΣΑΝ
205 ΔΡΑΧΜΕΣ

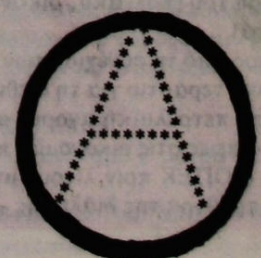

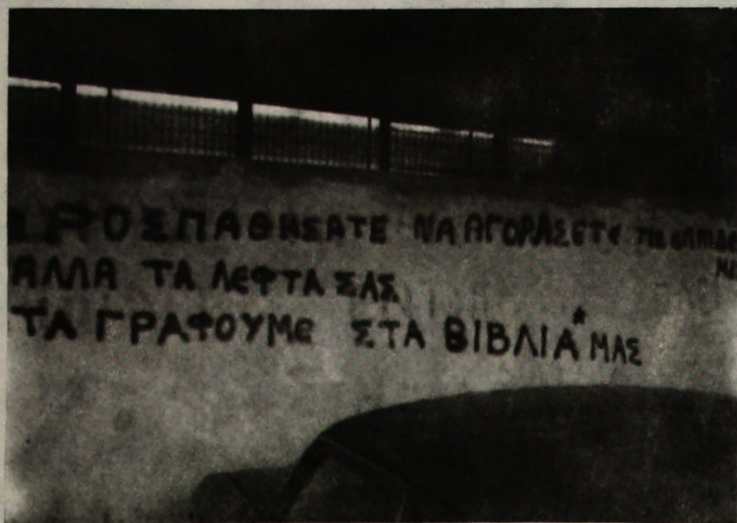
Έτσι το νομοσχέδιο για τη «Δημόσια Τάξη» πρέπει να ειδοωθεί σε σχέση με τις τελευταίες αστυνομικές πρακτικές και μπορεί να καταδειχτεί ότι οι νόμοι ακολουθούν τη γραμμή της αστυνομίας. Οι κρατιστές έτσι, μεταχειρίζονται τους πάντες με τον ίδιο τρόπο: φασίστες, χούλιγκανς κι εξεγερμένους ανθρώπους τους τσουβαλιάζουν και τους βάζουν στην ίδια μοίρα.

Ν' αγωνιστούμε ενάντια στο Νομοσχέδιο και να προβάλλουμε τη μεγαλύτερη δυνατή αντίσταση.

(μετάφραση από Direct Action,
Νοέμβρης '86)

Όμως, στην κοινωνία των αφεντικών και των εργαζόμενων δεν αρκεί μόνο να είναι κανείς καλός εργάτης, πρέπει να είναι και έξυπνος. Έτσι, κύρια φροντίδα του καλού και έξυπνου εργάτη, είναι ποτέ να μην πιαστεί και ποτέ να μην φανεί ότι εκείνος διασπείρει φήμες και ανησυχεί το ήρεμο πνεύμα των συναδέλφων του. Αν καθήκον κάθε επαναστάτη είναι να μην συλληφθεί, έτσι και καθήκον κάθε επαναστάτη-εργάτη είναι να μην αποκαλυφθεί. Ο τσαμπουκάς στη δουλειά σημαίνει συχνά απόλυση, κι η απόλυση είναι νίκη του αφεντικού. Η απομάκρυνση του επαναστάτη-εργάτη από το χώρο δουλειάς του, είναι έτσι κι αλλιώς ήττα. Ο αγώνας δίνεται στο χώρο της δουλειάς, φθείροντας την ηθική και την πρακτική της «εργασίας» κατατρώγοντας σιγά αλλά σταθερά το επιχειρηματικό οικοδόμημα των αφεντικών, οργανώνοντας και συμμετέχοντας σε άγριες απεργίες, φτύνοντας τους συνδικαλιστές και τα αφεντικά τους.

από σελ. 9

διοργανώνουν εκδρομές, να μοιράζουν το περιοδικό του υπουργείου, να κάνουν εράνους για τον Ερυθρό Σταυρό, να συμμετέχουν σε «εγκεκριμένες» πολιτιστικές εκδηλώσεις, να «συνδικαλιζονται» παρουσία του καθηγητή.

Βέβαια δεν χρειάζεται να αναφέρουμε την ιεραρχική δομή των μαθητικών κοινοτήτων που κορυφώνεται σ' ένα 15μελές συμβούλιο.

από σελ. 10

κ.τ.λ. καθώς συν - συν και ένας εισαγγελέας Εφετών από τα Ιωάννινα. Δηλαδή ο κύριος Κόλλας μ' όλο αυτό το άψυχο, έμψυχο υλικό είχε σκοπό να μας πάει μια και καλή γιατί ακριβώς ήταν και βιαστικός διότι περνούσε στα γρήγορα μαζί με τον Εισαγγελέα που είχε προηγουμένως στο γραφείο του και συζητούσε με την επιτροπή και έλεγε γρήγορα στα κελιά σας γιατί σας σκοτώνουμε και έφευγε χωρίς ουδένα διάλογο.

Βιαζόταν να περάσει από όλες τις ακτίνες αρχίζοντας από τη Γ' μέχρι και την Ι' και στη συνέχεια θα έλεγε στα ΜΑΤ αρνούνται να πάνε στα κελιά τους και πηγαίνετε εσείς ασφαλώς με την εντολή του εισαγγελέα εφετών. Πράγματι έφθασε στα γρήγορα και στην ακτίνα Ι' εκεί ήταν της επιτροπής ο Παναγιώτης Γαγλιός και όταν ο Δ/ντής είπε αυτά που είπε και στις υπόλοιπες ακτίνες πήγε να φύγει τότες ο Γαγλιός σταμάτησε τον εισαγγελέα και Δ/ντή και πρόσθεσε άνοιξέ μου ένα λεπτό να μιλήσω στους συγκρατούμενούς μου. Δεν σου ανοίγω, θα έρθουν τα ΜΑΤ. τότες ο Γαγλιός λέει στους 14 συγκρατούμενούς του να πάνε στα κελιά τους και του λέει του Δ/ντή να του ανοίξει να βγει έξω με τα χίλια ζόρια του άνοιξε και τον πήγαν σ' ένα μικρό καμαράκι γεμάτο χειροπέδες και πλημύρα από ΜΑΤ. Ο Γαγλιός λέει σ' ένα φύλακα φωναχτά «Κύριε υπάλληλε γιατί δεν λένε στον κύριο Δ/ντή να πάω να μιλήσω λίγο με τους συγκρατούμενούς μου προκειμένου να λύσει αυτή η παράσταση;» Ο φύλακας το λέει κι αυτός φωναχτά προς τον Δ/ντή. «Κύριε Δ/ντά ο Γαγλιός θέλει να πάει να μιλήσει ένα λεπτό με τους συγκρατούμενούς του για να

τελειώνει αυτή η παράσταση». Εν τω μεταξύ τα ακούει όλα αυτά ο Εισαγγελέας Εφετών πράγμα που το αντιλαμβάνεται ο Κόλλας και δεν μπορεί να κάνει διαφορετικά λέγοντας Ναι, να το πω στον κύριο Εισαγγελέα κι αν θέλει καλώς ήδη ο Εισαγγελέας αφού έχει ακούσει τον φωνά-

ζει και τον ρωτάει τί θέλει του εξηγεί ότι να μιλήσω ένα λεπτό με τους συγκρατούμενούς και ο Εισαγγελέας δίνει εντολή να πάει ο Γαγλιός να μιλήσει ένα λεπτό με τους συγκρατούμενούς του. Εν τω μεταξύ ο Κόλλας παίζει και το τελευταίο δευτερόλεπτο προκειμένου να κερδίσει το παιχνίδι και σκάει μύτη που λέμε μέσα απ' το αρχιφυλακείο με τη συμμορία του και λέει στο Γαγλιό ρε Γαγλιό μήπως σε πούνε ρουφιάνο που πας να μιλήσεις μαζί τους. Ο Κόλλας του τα λέει αυτά του Γαγλιό διότι ξέρει ότι ο μεγαλύτερός του εχθρός είναι οι ρουφιάνοι. Τότες ο Γαγλιός καταλαβαίνει το παιχνίδι του πιο καλύτε-

από σελ. 3

λα το γεγονός δια της νομίμου οδού αλλά δυστυχώς κανένας αρμόδιος δεν έδωσε σημασία όπως έγινε και πρωταρχικά με το ξύλο που έφαγα. Χρειάστηκαν να πάνε οι γονείς μου στο Υπουργείο Δικαιοσύνης και να ασκήσουν βία κατά αρμόδιων προκειμένου να μεταχθώ στο Νοσοκομείο Σωτηρία - Νοσοκομείο που μου έγινε και η χειρουργική επέμβαση και μάλιστα αν ήταν λίγο αργότερα ίσως τώρα να ήμουν πεθαμένος.

Αποτέλεσμα όλης αυτής της ιστορίας ήταν να μείνω μ' ένα πνεύμονα και κανένας αρμόδιος δεν έδειξε την παραμικρή ευαισθησία να ελέγξει το πρόβλημά μου και το πιο τρομαχτικό είναι ότι παρά το γεγονός που διάφοροι επιστήμονες της φυματολογίας γράφουν ότι πρέπει να νοσηλεύομαι σε αναρρωτήριο αντίθετα βρίσκομαι στο ΝΤΑΧΑΟΥ και επάνω σ' ένα τσιμεντένιο κρεβάτι μέσα στη Ι' ακτίνα.

Γι' αυτό μ' αυτή την καταγγελία μου προκαλώ όποιον αρμόδιον να διαπιστώσει αν έχω άδικο ως προς το ξυλοφορτωμα καθώς και για την άσχημη κατάσταση της υγείας μου προκαλώ πρώτον τον κ. Ασημακόπουλο του Υπουργείου Δικαιοσύνης να του πω εγώ με μάρτυρα όλα τα ακτινολογικά εργαστήρια έκαστου Νοσοκομείου που θα διαπιστώσει πιο καλύτερα μια και μας λέει ότι δεν ξέρει πώς γίνονται τα βασανιστήρια μέσα στις φυλακές και ασφαλώς τί έπαθα εγώ προσωπι-

κά. Προκαλώ κάθε σωφρονιστικό υπάλληλο ανεξαρτήτως τη θέση του πως βασανίστηκα και πόσοι συγκρατούμενοί μου έχουν βασανιστεί κι ας αφήσουν αυτά που λένε στην κοινή γνώμη ότι δήθεν δεν ξέρουν τίποτε περί βασανισμού κ.τ.λ.

Και τέλος προκαλώ κάθε εισαγγελική αρχή που θα υποστηρίξει ότι έλαβε χώρα στο πρόβλημά μου που μου το δημιούργησε ο Ιωσήφ Κόλλας μετά τη συμμορία του και τώρα διευθύνει το ΝΤΑΧΑΟΥ. Εμπήκα στη φυλακή είκοσι χρόνων υγιής και τώρα που είμαι εικοσιτέσσερα μ' άφησαν μ' ένα πνεύμονα. Κι' αυτό ώστε να λάμψει η αλήθεια για τα βασανιστήρια που γίνονται μέσα στις φυλακές και που τόσο πολύ λόγος γίνεται καθημερινώς στην κοινή γνώμη μέσω του Αθηναϊκού Ημερησίου Τύπου και ακόμη δεν έχει βρεθεί και δεν έχουν βρεθεί ένοχοι.

Ο καταγγέλων
ΠΟΤΟΥΡΙΔΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Προσωρινά κρατούμαι στον Κορυδαλλό αλλά είμαι μόνιμος κάτοικος στο ΝΤΑΧΑΟΥ

Εν. Δ. Φ. Κορυδαλλού τη 26.1.1987

Υ.Γ.: Υπέστη μεγάλη σε μέγεθος χειρουργική επέμβαση και μου παρουσιάστηκε αεροκύστη κ.λ.π.

Ο καταγγέλων
ΠΟΤΟΥΡΙΔΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Στα κατασκευάσμα αυτά, μαθητικές κοινότητες, εμείς τι ερχόμαστε να απαντήσουμε;

Εδώ βέβαια χωρίς χρονοτριβή, εμείς εφαρμόζουμε το αίτημα της Γενικευμένης Αυτοδιεύθυνσης, που σημαίνει:

α) Κάθε εξουσία ανήκει στη γενική συνέλευση, με την έννοια της κατάρτησης κάθε θεσμοθετημένης εξουσιαστικής σχέσης.

β) Η λήψη αποφάσεων βασισμένη στις αρχές της άμεσης δημοκρατίας.

γ) Η λήψη αποφάσεων βασισμένη στις αρχές της άμεσης δημοκρατίας.

δ) Εκλογή αντιπροσώπων — αν το κρίνει η συνέλευση — ανακλητών σε κάθε στιγμή, για κάθε συγκεκριμένο πρόβλημα.

ε) Ομοσπονδιακή ένωση όλων των εκπροσώπων — ανακλητών — για την ενοποίηση του μαθητικού κινήματος.

Αυτός είναι ο χαρακτήρας της τακτικής μας και αυτόν προσπαθούμε να εφαρμόσουμε σε κάθε ρήξη με τους θεσμούς της εξουσίας. Για να προωθήσουμε την τακτική μας, είναι απαραίτητο να κατακτήσουμε επίσης:

10) Την ελεύθερη διεξαγωγή των συνελεύσεων μέσα στους χώρους του σχολείου με περιεχόμενο, που εμείς θα καθορίζουμε, χωρίς την παρουσία οποιουδήποτε, δερβέ-ναγα ή καθηγητή.

Έχοντας υπ' όψιν μας αυτό που συμβαίνει μέσα στις σχολικές αίθουσες, διαλαλούμε ότι δεν είμαστε διατεθειμένοι να γίνουμε παθητικοί δέκτες ή κακοί μαθητές. Έχουμε κάθε δυνατότητα να μάθουμε σε πολύ λιγότερο χρόνο την παρεχόμενη κενή γνώση που πλασσάρεται και να ραπίσουμε ακόμα και το ρόλο του καθηγητή, δείχνοντας τον αχρείαστο κοινωνικά ρόλο του. Και αν χρειαζόμαστε περισσότερο χρόνο είναι για να ορίσουμε την απόλαυσή μας, υποσκάπτοντας ταυτόχρονα το θεσμό του σχολείου.

Γι' αυτό σκοπός μας είναι η απεριόριστη μάθηση του ανθρώπου ενταγμένη στο πλαίσιο της κοινωνικής ζωής.

Κάτω ο σκοταδισμός και ο εξευτελισμός που πλασσάρεται στις σχολικές αίθουσες.

— ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΕΙΝΑΙ Η ΝΥΚΤΑ ΠΟΥ ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΕΙ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΕΝΗΣ ΓΝΩΣΗΣ

ρα και του λέει επί λέξει: Να πας να γαμηθείς παλιόπουστα με ξέρουν τόσο οι συγκρατούμενοί μου ποιος είμαι όσο ολόκληρος ο κόσμος και ειδικά εσύ αν μπορούσες τώρα να με φας και απ' ευθείας τρέχει στην ακτίνα και τους λέει ότι ήρθε εισαγγελέας Εφετών και όπως λέει η συμφωνία στα κελιά μας και ο κάθε επιτροπος να βγει έξω αυτό κράτησε ακριβώς ούτε ένα λεπτό (διότι και η συμφωνία της Επιτροπής ήταν ότι όταν έρθει ο Εισαγγελέας Εφετών θα έμπαιναν οι υπόλοιποι κρατούμενοι στα κελιά τους και η επιτροπή θα πήγαινε στον Εισαγγελέα Εφετών πράγμα που ο κύριος Κόλλας ήξερε όσο και ο Εισαγγελέας ότι η Επιτροπή ήθελε Εισαγγελέα Εφετών, είχε μπερδέψει τους υπόλοιπους επιτροπους και γιαυτό δεν ήξεραν τι να κάνουν. Πράγματι μέσα σ' ένα λεπτό άρχισε να φωνάζει πρώτος ο Εισαγγελέας Εφετών αφού είδε ότι όλο το παιχνίδι ήταν κόλλο του Κόλλα να φύγουν όλοι και τα ΜΑΤ όλοι για τα σπίτια σας πράγματι έφυγαν τα ΜΑΤ ενώ η επιτροπή είπε δύο λόγια ότι για τα αιτήματα που έχουμε είναι αρμόδιος ο Υπουργός Δικαιοσύνης και κανένας άλλος γιαυτό ακριβώς ζητούμε αυτόν προσωπικά να έρθει εδώ ή στη τελική αν δεν μπορέσει να έρθει ο ίδιος ας έρθει ένας άλλος αρμόδιος που να είναι εξουσιοδοτημένος για να του θέσουμε τα αιτήματά μας, και ώσπου νάρθει ο αγώνας συνεχίζεται η Επιτροπή έφυγε. Ενώ ο εισαγγελέας Εφετών ενημέρωσε τον Υπουργό ότι πήγαινε του λόγου σου εσένα θέλουμε και η παράσταση τέλειωσε ενώ η αποχή συσσιτίου συνεχίζεται.

Αιτήματα

1. Άμεση απομάκρυνση απ' το ΝΤΑΧΑΟΥ Κέρκυρας του Δ/ντή μετά της σύζυγου του.

2. Να βγουν στη φορά οι μηνύσεις και οι καταγγελίες που είναι για βασανιστήρια, μαχαιρώματα, κλοπές κ.τ.λ.

3. Να κλείσουν άμεσα τα εξωτερικά πειθαρχεία καθώς και οι καθηλώσεις αφού υπάρχει και μια στην ακτίνα Κ'.

4. Η παραμονή έκαστου κρατούμενου να μην υπερβαίνει πέρα τους 6 μήνες στο ΝΤΑΧΑΟΥ.

5. Να διορθωθούν τα κελιά διότι είναι σαν τάφοι.

6. Να γκρεμιστεί ο τοίχος εκάστης ακτίνας ώστε ο χώρος να είναι μεγαλύτερος για να μπορεί ο κρατούμενος να κάνει αθλητισμό.

7. Ν' ανοίξει η εκκλησία καθώς και να επιτρέπονται κάθε λογής βιβλία και όχι μόνο ΒΙΠΕΡ.

8. Είδη αθλητισμού, μπάλες κ.τ.λ. και αυτό διότι ο κόσμος εδώ είναι φτωχός ή δεν μπορεί με δικά του χρήματα να αγοράζει κ.τ.λ.

9. Άμεση βελτίωση του φαγητού.

10. Άμεση ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

11. Σε έκαστη ακτίνα να μπει από μια τηλεόραση και αυτό διότι η φυλακή κλείνει από τις 5.30 το απόγευμα και για άλλους ψυχολογικούς λόγους.

12. Άπαντες οι τοξικομανείς να μεταφερθούν είτε αν χρειάζονται θεραπευτήρια και άλλες φυλακές προς εργατοθεραπεία καθώς και οι ψυχικά ασθενείς και παθολογικά ασθενείς.

13. Να μπει σε εφαρμογή ο νόμος περί υφ' όρων απόλυση και όχι με διακρίσεις, ρουφιάνους κ.τ.λ.

14. Να υπάρχει σ' έκαστη ακτίνα ένα ηλεκτρικό μάτι όπως έχουν και οι υπόλοιπες φυλακές κ.τ.λ.

15. Με λίγο σκέψη, να ανοίξει το συνεργείο διότι οι περισσότεροι κρατούμενοι εδώ δεν έχουν χρήματα ούτε για τσιγάρο.

16. Να μπει σε κάθε ακτίνα τιμοκατάλογος για παντοπώλη κ.τ.λ. διότι δεν υπάρχει.

17. Ελεύθερη αλληλογραφία.

18. Τέρμα του ντούμπλεξ τηλεφώνου που ακούει ότι λες και ο φύλακας.

19. Να μην στέκεται πάνω απ' το κεφάλι σου ο φύλακας όταν κάνει ο κρατούμενος επισκεπτήριο και φυσικά διόρθωση του επισκεπτηρίου διότι αυτό δεν είναι επισκεπτήριο αλλά πειθαρχείο.

20. Οι φιλανθρωπιστικές οργανώσεις είτε φέρνουν χρήματα ή είτε ρούχα να μοιράζονται στους άπορους κρατούμενους.

21. Τα έξτρα που μαζεύονται από το παντοπώλη καντίνα και τσιγάρα να πηγαίνουν στο συσσίτιο και αλλού.

21. Να ξαναγίνουν τα δικαστήρια που όταν έγιναν δεν υπήρχαν. (επταμελή εφετεία)

22. Ειδική ιατροφαρμακευτική περίθαλψη καθώς και ... (δυσανάγνωστα) για τους τοξικομανείς.

23. Τα φάρμακα να δίνονται με μέτρο και αυτό ακριβώς που χρειάζεται ο τοξικομανής και όχι ψυχοφάρμακα που σε κάνουν ρομπότ.

Σε περίπτωση δεν μπορεί η πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Δικαιοσύνης να πραγματοποιήσει αυτά τα άμεσα και έμμεσα αιτήματά μας τότες ας την γκρεμίσει τελείως ώστε να παύσει να εξευτελιζεται επανειλημμένα ο ελληνικός λαός.

Παν. Γαγλιός

Προς Πολιτεία

1. Με βάση ποίων προϋποθέσεων σπαταλήθηκαν 100 - 160 εκατομμύρια δραχμές για να φτιάξουν τσιμεντένια κρεβάτια κ.τ.λ., ή ποιός αρμόδιος έδωσε αυτή την εντολή;

2. Με βάση ποιανού εντολή κάνει με τη συμμορία του βασανιστήρια ο περιβόητος Κόλλας;

3. Ποιός αρμόδιος έχει δώσει εντολή τα εξωτερικά πειθαρχεία να είναι συμπληρωμένα καθημερινώς και ιδιαίτερα οι καθηλώσεις;

4. Ποιός αρμόδιος έχει δώσει εντολή να μην υπάρχουν τόποι και χώροι αθλητισμού ως και τα απαραίτητα που χρειάζονται για το θέμα αυτό; Γιατί να μην υπάρχει μια τηλεόραση σε έκαστη ακτίνα, γιατί ποτέ δεν λειτουργεί η εκκλησία; γιατί παραμένουν οι κρατούμενοι επί αορίστου στο Νταχάου; για ποιούς είναι η αναστολή; (Τόσες καταγγελίες καταγγέλλθηκαν κ.λ.π. για βασανισμούς κρατουμένων που πήγαν;) Γιατί το Νταχάου έχει το χειρότερο φαγητό από όλες τις φυλακές;

Γιατί το Νταχάου έχει σε κράτηση επί αορίστου τοξικομανείς, ψυχοπαθείς και παθολογικά ασθενείς;

Γαγλιός

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΡΟΒΑΤΑ ΝΑ ΖΗΤΑΜΕ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΣΦΑΓΗΣ

ΕΙΝΑΙ ΝΤΡΟΠΗ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΗΣ ΓΗΣ ΟΙ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ

Με 205 δρχ. ΑΤΑ παίρνεις 12 κάστα-
να ή ένα μπουκάλι βενζίνη
Στη μια περίπτωση δέχεσαι την ελεη-
μοσύνη τους
στην άλλη τους την επιστρέφεις με όλο
το ταξικό σου μίσος.

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

